Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 20 (104) Lokak. 30 p:nä. 1932

SISÄLTÖ

1932

Valtion kustannusliike KIRJA

LENINGRAD

KOMMUNISTI

№ 20 (104)
v. 1932. Lokakuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Kominternin TPK:n XII täysi-istunto

KOMINTERNIN TPK:n XII:n täysi-istunnon päätöslauselmalla kansainvälisestä tilanteesta ja Kominternin sektioiden tehtävistä on tavattoman suuri merkitys koko kansainväliselle vallankumousliikkeelle.

Kominternin TPK:n XI: ja XII:n täysi-istunnon välillä oli kulunut 16 kuukautta. Tämän ajan kuluessa on yleismaailmallinen talouspula kaikissa kapitalistissa maissa jatkuvasti syventynyt ja kärjistynyt. Kaikki kapitalististen hallitusten toimenpiteet, joiden tarkoituksena on ollut pulan lieventäminen, ovat johtaneet ja johtavat vain pulan edelleen kärjistymiseen. Kaikki porvarillisten ja sosialidemokraattisten «oppineiden» ja poppamiesten ennustelut pulan pikaisesta päättymisestä ovat osoittautuneet vääriksi. Kommunistinen internationale oli oikeassa.

Kapitalismin yleisen pulan vallitessa monopolistisen pääoman herruus vaikeuttaa suuresti talouspulan voittamista tavallisin kapitalistisin keinoin vapaakilpailun avulla. Pitkistyvä talouspula johtaa vallankumouksellisen nousun edelleen kehittymiseen, imperialistisen järjestelmän kaikkien ristiriitojen yhä pitemmälle kärjistymiseen. Erittäin kouraantuntuvasti on jo nyt osoittautunut oikeaksi kapitalismin sodanjälkeisen pulan kolmannen kauden bolshevistinen arviointi, jonka mukaan se on kapitalismin suhteellisen vakaantumisen horjumisen ja päättymisen, luokkain ja valtioiden välisten suunnattomien yhteentörmäysten kausi.

Joukkojen v a l l a nkumouksellisen nousun kehittyminen pakoittaa imperialisteja kiiruhtamaan menekkimarkkinoiden, raaka-ainelähteiden ja pääoman sijoitusalueiden etsimistä. Imperialististen valtioiden, ennen kaikkea Englannin ja Amerikan, mutta ei myöskään vähemmässä määrässä Yhdysvaltain ja Japanin, Ranskan ja Italian, Saksan ja Ranskan, Saksan ja Puolan välisten ristiriitain kärjistyminen johtaa u u t e e n i m p e r i a l i s t i s e e n s o t a a n, jonka tärkeimmäksi ahjoksi on muodostunut Kaukainen itä.

Imperialistit pitävät sotaa keinona ulospääsyyn pulasta. Tämän ulospääsyn, kapitalistisen järjestelmän säilyessä, ajatellaan tapahtuvan jonkin imperialistien ryhmän toisesta saavuttaman sotilaallisen voiton, kilpailijain yhden osan suorittaman kilpailijain toisen osan hävittämisen ja ryöstämisen, voitettujen maiden markkinoiden ja alueen valtaamisen kautta.

Neuvostollisen v a l l a n kumouksen voitto melkoisessa osassa Kiinaa, Kiinan punaisen armeijan tavaton kehittyminen ja voimistuminen, sorrettujen kansojen kapinat imperialisteja vastaan siirtomaa-alueiden kaikkein takapajuisimmilla seuduilla, Espanjan vallankumous, talonpoikain kapinain kanssa yhteen kietoutuvat taloudelliset ja poliittiset lakot, työläisten veriset yhteenotot fasistien kanssa

Saksassa, laajojen joukkojen sodanvastaisen liikehtimisen kehittyminen Ranskassa, suunnattomat taloudelliset ja poliittiset lakot Tshekko-Slovakiassa, Belgiassa, Englannissa ja muissa maissa, talonpoikain vallankumoukselliset esiintymiset Japanissa, Intiassa, Jugoslaviassa sekä kommunististen puolueiden vaikutuksen ja jäsenmäärän lisääntyminen osoittavat, että vallankumouksellinen liike saa koko kapitalistisessa maailmassa yhä laajemmat ja terävämmät muodot johtaen eräät maat (Puola, Saksa) aivan vallankumouksellisen kriisin rajalle.

Vallankumouksen kasvavia voimia vastaan mobilisoidaan vastavallankumouksen voimat. Järjestetään fasistisia joukko-osastoja kansalaissotaa varten. Valkoinen terrori, provokatio, lakkolaisten ja mielenosoittajain teurastus, työläisten järjestöjen hajoittaminen ja tuhoaminen otetaan suorastaan järjestelmäksi. Porvarillinen «demokratia» siirtyy yhä enemmän sivuun avoimen fasistidiktatuurin tieltä. Nykyinen hallitus Saksassa on fasistisen diktatuurin eräs muoto. Siitä huolimatta fasistisen diktatuurin pystyttäminen ei merkitse Saksan porvariston voimistumista, vaan merkitsee sen heikkenemistä.

Kaikissa kapitalistisissa maissa nykyään tapahtuva perusprosessi on vallankumouksen voimien lisääntyminen. Vallankumouksellisen nousun vaikutuksesta jopa niissäkin maissa, joissa fasistinen diktatuuri pystytettiin jo ennen nykyisen talouspulan alkua (Puola, Italia, Jugoslavia), on jo olemassa merkkejä fasismin hajoamisprosessista.

Kaikkien näiden seikkojen perustalla Kominternin TPK:n XII täysi-istunto totesi, että koko yleismaailmallisen imperialismin ja useiden suurimpien imperialististen maiden sisäinen asema muuttuu yhä horjuvammaksi, epävakavammaksi, että kapitalismin suhteellinen vakaantuminen, joka alkoi vallankumouksien ja sotien ensimäisessä jaksossa useissa Euroopan maissa työväenluokan kärsimän tappion jälkeen, on päättynyt, että jättiläismäiset luokkien ja valtioiden väliset yhteentörmäykset, sodat ja vallankumoukset ovat edessä.

Enemmänkin, Kominternin TPK:n XII täysi-istunto totesi, että imperialistisen järjestelmän määrätyissä sangen tärkeissä solmukohdissa antagonistiset voimat jo kehkeytyvät yhteentörmäykseen.

Kominternin TPK:n XII:n täysi-istunnon esittämässä kansainvälisen tilanteen arvioinnissa on tärkeintä sen tosiseikan toteaminen, että kapitalismin suhteellinen vakaantuminen on päättynyt, että tällä hetkellä tapahtuu siirtyminen luokkain ja valtioiden välisiin suuriin väkivaltaisiin yhteentörmäyksiin, vallankumouksien ja sotien toiseen jaksoon siirtyminen.

Kommunistinen internatsionale tekee kaikkensa tullakseen yhä kiinteämpään yhteyteen joukkojen kanssa, asettuakseen joukkojen johtoon, järjestääkseen joukkojen taistelun ja kohottaakseen tämän taistelun taistelluksi vallasta. Juuri tämän takia Kommunistinen internationale pitää nykyään perustehtävänään taistelua pääoman ja taantumuksen hyökkäystä, uutta imperialistista sotaa ja SNTL:oa uhkaavaa intervention vaaraa vastaan.

Kapitalistisen vakaantumisen päättyminen, vallankumouksellisen kriisin edellytysten nopea kehittyminen useissa kapitalistisissa maissa ja koko nykyinen kansainvälinen tilanne osoittavat, että vallankumouksellisen kriisin kypsymis-

ajat supistuvat nopeasti.

Perusehtona, joka takaa voitollisen proletaarisen vallankumouksen menestyksen, on itse vallankumouksellinen työväenluokka, sen tietoisuus, järjestyneisyys, uskollisuus, taisteluvalmennus, valmius kantaa uhreja ja että sen etujoukkona on todella bolshevistinen puolue, joka osaa johtaa joukkoja, olla aina joukkojen etunenässä, käyttää hyväksen tilanteet, antaa aikanaan oikeat tunnuslauseet, järjestää voiton. Ilman näitä ehtoja, ilman tällaista työväenluokan valmennusta ei vallankumouksellinen tilanne voi antaa voittoa proletariaatille. Tämän takia kommunistiset puolueet näissä olosuhteissa asettavat tehtäväkseen valmentaa proletariaattia tämän hetken varalle, ei laskea sitä ohitse, vaan käyttää se täysin hyväkseen.

Koko Kommunistisen internationalen ja jokaisen sen eri puolueen tärkeimpänä strategisena tehtävänä on valloittaa työväenluokan enemmistö puolelleen taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta. Eräissä maissa (Kiina, Espanja, Saksa, Puola jne.) tämä tehtävä on ratkaistava mitä lyhimmässä ajassa. Se on ratkaistava lujittamalla kommunististen puolueiden yhteyttä työväenluokan mitä laajimpien joukkojen kanssa, työskentelemällä sitkeästi reformistisissa ammattiliitoissa ja järjestämällä vastarinta pääoman suorittamaa työpalkkaa ja työläisten oikeuksia vastaan tähdättyä hyökkäystä vastaan. Vain kommunistit ottavat tehtäväkseen joukkojen jokapäiväisten tarpeiden puoltamisen kohottaen joukkojen poliittista aktiivisuutta ja vieden ne taisteluun vallan valtaamiseksi. Merkiten vielä riittämättömän lakkoliikkeen kehityksen Saksassa, Kominternin XII täysi-istunto viittasi fasismin vastaisessa taistelussa Saksan proletariaatin saavuttaman menestyksen suunnattomaan merkitykseen, joka taistelu saa toisinaan hyvin kärkeväin katuyhteenottojen muodon, ja Saksan kommunistisen puolueen saavuttaman menestyksen merkitykseen taistelussa sosialidemokratiaa vastaan ja työväenluokan enemmistön puolesta.

Täysi-istunto merkitsi myöskin Puolan ja Tshekko-Slovakian kommunististen puolueiden työn erikoisen suuren merkityksen joukkojen mobilisoinnissa viimeaikaisten lakkojen ja talonpoikaisesiintymisten yhteydessä. Se merkitsi myöskin Bulgarian kommunistisen puolueen menestysten tavattoman merkityksen, joka puolue jo johtaa työväenluokan enemmistöä ja talonpoikaiston huomattavia kerroksia.

Työväenluokan enemmistön valloittaminen vallankumouksen puolelle voidaan suorittaa vain päättävästi taistellen sosialidemokratiaa vastaan, vain murtamalla tämän povariston pääasiallisimpana yhteiskunnallisena tukena olevan puolueen vaikutus joukoissa. Sosialidemokratia lähtee uusiin «vasemmistolaisiin»- manööverelhin. Se puhuu tyhjiä sanoja sosialismista. Paikottain se vieläpä kehoittaa poliittisiin joukkolakkoihin. Kommunistit paljastavat sosialidemokraattien sosialismista heittämän fraasin koko valheellisuuden ja petoksen todistaen, että juuri sen taakse kätkeytyy uusi yritys tukea kapitalismia sen pelastamiseksi proletaarisesta vallankumouksesta. Sosialidemokraattien «vasemmistolaiset» manöveeraukset osoittavat, että laajoissa työläisjoukoissa ovat jo hävinneet harhaluulot kapitalismiin ja porvarilliseen valtioon nähden. Kominternin TPK:n XII:n täysi-istunnon päätösten mukaisesti, yhteisrintamataktiikan pohjalla kommunistit tulevat mobilisoimaan joukkoja, kohottamaan niiden itseluottamusta ja viemään ne taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta. Proletaarisen valtion suorittaman

tuotantovälineiden pakkoluovutuksen, joka on niiden todellista kansallistuttamista, asettavat kommunistit vastakohdaksi sosialidemokraattisille ehdotuksille tehtaiden «kansallistuttamisesta» porvarillisten hallitusten taholta.

Kommunistinen internationale pitää yhtenä pääasiallisimpana ja tärkeimpänä tehtävänään poliittisen joukkolakon valmistelua ja kehittämistä. Tämän yhteydessä Komintern asettaa Saksan ja Puolan kommunististen puolueiden tehtäväksi poliittisen yleislakon valmistamisen kommunistien johdolla.

K.I:n tpk:n XII täysi-istunto merkitsi kommunististen puolueiden työssä joukon suuria heikkouksia. Kommunistiset puolueet eivät ole vielä käyttäneet täysin hyväkseen suotuisaa tilannetta taloudellisten taistelujen järjestämiseksi. Useissa tapauksissa ne eivät ole kyenneet nostattamaan joukkoja poliittiseen lakkoon fasismin ja pääoman hyökkäystä vastaan. Imperialististen maiden kommunististen puolueiden saavuttamat menestykset eivät olleet riittävät pysähdyttämään sotatarpeiden kuljetusta Japaniin. Kapitalististen maiden kommunististen puolueiden saavuttamat menestykset taistelussa pääoman hyökkäystä ja työtätekevien joukkojen ryöstöä, fasismia ja taantumusta sekä imperialistista sotaa vastaan eivät ole läheskään riittävät. Kominternin TPK:n XII täysiistunto kehoitti kommunistisia puolueita voimistuttamaan siinä määrin työtänsä, että nämä puutteellisuudet tulisivat mitä lyhimmän ajan kuluessa poistetuiksi.

Kominternin TPK:n XII täysi-istunto osoitti, että Kommunistinen internationale on suuresti kasvanut ja voimistunut. Kaikissa suurimmissa maissa kommunistiset puolueet ovat lopullisesti muodostuneet bolshevistisiksi puolueiksi. Tämän kautta nykyinen vallankumousten ja sotien uuteen jaksoon siirtymisen kausi eroaa imperialististen sotien ja vallankumousten ensimmäisestä jaksosta.

Tämän takia ne taistelut, joita Komintern nykyään lähestyy, tulevat olemaan paljon vakavammat ja useissa maissa ratkaisevat.

Kommunistinen internatsionale on kasvanut ja voimistunut taistelussa bolshevistisen linjan puolesta oikeisto- ja «vasemmisto»-opportunismia ja sovittelua, trotskilaisuutta, sinovjevilaisuutta, buharinilaisuutta, brandlerilaisuutta, lowstonilaisuutta (Amerikka) sekä oikeisto- ja «vasemmisto»-opportunismin monia muita muotoja vastaan.

Kominternin TPK:n XII täysi-istunto kutsui koko Kominternia päättävään taisteluun niin eräissä puolueissa esiintyviä oikeistovirtauksia (Embert-Droz) kuin myöskin «vasemmisto»-lahkolaisia (Yhdysvallat) ja anarko-syndikalistisia (Espanja) virtauksia sekä pyrkimyksiä vastaan yhdistää eri oppositioiden sirpaleet Trotskin «aatteellisen» johdon alaisina (Puola).

Kehoittaen työtätekevien joukkoja harjoittamaan SNTL:n suurten sosialististen saavutusten mitä laajinta propagandaa ja kaikin puolin tukemaan NKP(b):n bolshevistista politiikkaa, kehoittaen ottamaan oppia NKP(b):n vallankumouksellisen taistelun suuresta kokemuksesta. Kominternin TPK:n XII täysi-istunto ilmaisi lujana vakaumuksenaan, että edessä olevissa suurissa luokkataisteluissa kommunistit tulevat olemaan joukkojen todellisia johtajia taistelussa vallan valtaamiseksi.

Kansainvälisestä tilanteesta ja Kominternin osastojen tehtävistä

Teesit tov. Kuusisen alustukseen

(Hyväksynyt KI:n TpK:n XII täysistunto).

I. KAPITALISTISEN VAKAUTUMISEN LOPPU JA SNTL:n KASVU

KAPITALISMIN yleisen pulan kärjistyminen käy pitkin harpoin, jotka vievät tämän pulan uudelle asteelle. Sarja viime aikain tärkeitä tosiasioita luonnehtii maailmantilanteessa tapahtuvia perustavia muutoksia.

1. Voimasuhteessa sosialistisen ja kapitalistisen maailman välillä on tapahtunut suuri muuotos, lähinnä SNTL:n ominaispainon kasvun vuoksi, SNTL:n, joka valtavalla vauhdilla toteuttaa sosialistisen teollistamisen, kollektivisoimisen ja kulttuurikumouksen suurta ohjelmaansa. Maa on lopullisesti lujittunut sosialismin asemiin, toinen 5-vuotissuunnitelma asettaa tehtäväksi luokkien lopullisen hävittämisen, maan koko työtätekevän väen muuttamisen luokattoman sosialistisen yhteiskunan tietoisiksi ja aktiivisiksi rakentajiksi. Sosialistisen rakennustyön saavutukset turvaavat yhä paremmin neuvostojen maan taloudellisen riippumattomuuden kapitalistiseen maailmaan nähden, kasvanut on neuvostomaan kansainvälinen voima, kumouksellistuttava vaikutus kaikkien maiden työtätekeviin ja riistettyihin, sen merkitys maailman sosialistisen vallankumouksen tukikohtana.

2. Samaan aikaan jatkuu kapitalistisessa maailmassa: a) *Talouspulan kärjistyminen:* tuotannon supistuminen on saavuttanut sellaiset mitat, että enemmän kuin puolet koko työväenluokasta on kokonaan taikka osittain työttömänä; talonpoikaiston ryöstäminen ja kurjistuminen ottanut ennen tuntemattomat mitat. b) *Vallankumouksellinen nousu kypsymässä* niin imperialistisissa maissa kuin siirtomaissakin (myrskyisiä sitkeitä lakkoja, kumouksellisia mielenosoituksia, työväen kiivaita yhteentörmäyksiä poliisin ja fasistien kanssa, talonpoikaisjoukkojen sotaisia esiintymisiä jne.); siirtomaakansojen taistelu imperialisteja vastaan kärjistyy. c) *Ristiriidat imperialististen valtioiden välillä kärjistyvät edelleen* (kauppasota, imperialististen varustelujen kiihtynyt kilpajuoksu, Versaillesin systeemin murtuminen, Japanin sota Kiinaa vastaan, suhteiden jyrkkä kärjistyminen Japanin ja Yhdysvaltain välillä, Englannin ja Yhdysvaltain välillä, Italian ja Ranskan välillä, Saksan ja Ranskan välillä jne.). d) *Vastavallankumouksellisen sodan tehostunut valmistelu SNTL:a vastaan.*

3. Monopolipääoman, joka nyt on alistanut kapitalistisen yhteiskunnan miltei koko talouden alaisekseen, tämän monopolipääoman valta kapitalismin yleisen pulan oloissa vaikeuttaa tavattomasti talouspulan voittamista vapaan kilpailun ajan kapitalismille ominaista tietä. Mitä enemmän finanssiharvainvallan huippukerroksen onnistuu voiton kokonaismäärän pienentyessä repiä siitä itselleen toisten kustannuksella, ryöstää työtätekeviä, mitä korkeammat ovat sen pystyttämät tullimuurit, sitä enemmän ehtyvät sisäiset ja ulkoiset markkinat, sitä enemmän syvenee

pula. Tästä ei sentään ollenkaan johdu päätelmä, että kapitalismi automaattisesti, itsestään romahtaisi, vaan johtuu se päätelmä, että väistämättömiä ovat kumouksellisen nousun jatkuva kasvu ja niiden perustavien ristiriitojen edelleen kärjistyminen, jotka ajavat porvaristoa näiden väkivaltaisen ratkomisen tielle niin maan rajojen sisällä kuin kansainvälisellä areenalla.

4. Kaikki nämä tosiasiat yhdessä otettuina vahvistavat täysin oikeaksi KI:n TpK:n X ja XI täysistunnon antaman arvion kehityksen tendensseistä, paljastavat kapitalismin yleisen pulan kehityskulussa määrätyn *murroksen,* vastakohtaisten voimien omituisen heilahtelun, mikä paikottain käy myrskyisästi, paikottain pidätettynä. Määrätyissä, erikoisen tärkeissä solmukohdissa ovat vastakohtaiset voimat jo pääsemässä valloilleen yhteentörmäystä varten. Kapitalismin suhteellinen vakautuminen on päättynyt. Mutta vielä ei ole välittömästi vallankumouksellista tilannetta tärkeimmissä ja ratkaisevissa kapitalistisissa maissa. Nykyhetkellä tapahtuu nimenomaan *siirtyminen* luokkien ja valtioiden välisten suurten yhteentörmäyksien uuteen vuoroon, vallankumouksien ja sotien uuteen vuoroon.

Tämä siirtyminen, jota kansainvälisissä suhteissa erikoisesti jouduttaa Japanin ja Ranskan sotilaallinen hyökkäysvimma, käy eri maiden sisällä epätasaisen prosessin muodossa. Espanjassa on vallankumous käynnissä. Kiinassa vallankumouksellinen tilanne ja huomattavalla alueella neuvostokumous voittanut. Saksassa luokkavastakohdat tavattomasti kärjistymässä: toisaalta kasvaa fasismi, toisaalta kasvaa kumouksellinen joukkotaistelu, kiihtyneellä vauhdilla kypsyvät vallankumouksellisen pulan edellytykset. Eräät muut maat joko ovat vallankumouksellisen pulan kynnyksellä (Puola), taikka sisäisten ja ulkoisten ristiriitojen äärimmilleen kärjistymisen tuloksena saattavat lähimpänä aikana joutua vallankumouksellisen pulan tilaan (Japani). Intiassa ja Latinalaisen Amerikan maissa hidastuttaa vallankumouksellisen pulan kehitystä lähinnä proletariaatin heikko järjestyneisyys ja kommunististen puolueiden kypsymättömyys. Kaikissa kapitalistisissa maissa kasvavat herkeämättä kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen voimat, mutta vaikka sellaisissa maailman kapitalismin tärkeimmissä maissa kuin Yhdysvallat, Englanti ja Ranska vallankumouksellisen liikkeen nousu kehittyykin, jää se vielä koko kansainvälisen tilanteen korkeasta jännittyneisyydestä vahvasti jälelle.

II. UUDEN MAAILMANSODAN UHKA
JAPANIN SOTA KIINAA VASTAAN
UUSI VAIHE INTERVENTION VALMISTELUSSA SNTL:oa VASTAAN

1. Imperialistien kiivas taistelu markkinoista ja siirtomaista, tullisodat ja vimmattu varustautuminen ovat jo vieneet siihen, että uusi imperialistinen maailmansota on tullut välittömäksi vaaraksi. Ranskan imperialismi, kehittäen kuumeisen toiminnan taistelussa hegemoniansa (johtoasemansa) puolesta Europan mantereella, pyrkii lujittamaan vanhoja ja luomaan uusia sotapoliittisia liittoja (Tonavan liitto), kohdaten tällöin Saksan, Yhdysvaltain ja Italian vastustuksen. Saksa vaatii itselleen täysoikeudellisen imperialistisen suurvallan asemaa (sotakorvausmaksujen lopettamista, varustusten tasaveroisuutta, itärajojensa tarkistusta jne), samaan aikaan kun Puola valmistautuu valtaamaan Danzigin ja Itä-Preussin. Saksa on näin

ollen yksi maailman kaikkein terävimpien ja kireimpien imperialististen selkkauksien tärkeimmistä keskuksista.

2. Japanin suorittama Mandshurian valtaus ja hyökkäys Shanghaihin rikkoivat entisen sopimuksen Yhdysvaltain, Japanin ja Englannin kesken vaikutusalueiden säästämisestä Kiinassa. Japanin imperialismi, liitossa Ranskan kanssa ja Englannin tosiasiallisesti tukemana, muuttaa Mandshurian siirtomaakseen, asettaa päiväjärjestykseen kysymyksen Kiinan jakamisesta aseellisen taistelun kautta, ja interventiosta SNTL vastaan. Ranskan ja Englannin käskyn mukaisesti on Kansain Liitto asettunut Japanin puolelle. Yhdysvallat, jotka tavottelevat imperialistisia päämääriään kaukaisessa idässä, uhkaavat avoimesti uudella varustelukilpailulla. Tyynenmeren ristiriidat kokonaisuudessaan ovat uuden imperialistisen maailmansodan pääasiallinen kehto.

3. Tarkoitusperänä *vastavallankumouksellisen sodan valmistaminen SNTL vastaan* suorittavat Euroopan ja Yhdysvaltain imperialistit Japanin varustamista Kansainliiton ja II internationalen rauhanjulistusten verhon alla, keskitetään Japanin armeijaa Mandshuriaan, muodostetaan ja aseistetaan valkokaartilaisosastoja kaukaisessa idässä, samoin järjestetään erikoisarmeijaa (retkikuntaa) Ranskassa, käynnissä on kuumeinen armeijan valmistaminen Puolassa, Rumaniassa, Latviassa, Virossa ja Suomessa, valikoitujen fasististen joukko-osastojen lujittaminen ja toiminnallistaminen, lakkaamattomat provokatiot jne. Vain luja rauhanpolitiikka, jota SNTL ajaa, porvariston pelko, että imperialistinen sota muuttuu kansalaissodaksi, siirtomaakapinain pelko enää pidättää syöksymästä sotaan ja interventioon.

Tässä tilanteessa, jossa erikoisesti fasismin kiirehtämä rikollinen sota on ovella, pitää kommunististen puolueiden panna sosialidemokratian abstraktisten ja kierojen pasifististen lausuntojen vastapainoksi todellinen, tehokas taistelu sodan valmistelua vastaan. KI:n TpK velvoittaa kaikki kommunistiset puolueet erikoisen sitkeästi ja tarmokkaasti toteuttamaan Kominternin päätökset taistelusta imperialistista sotaa ja interventiota vastaan.

III. PORVARISTON DIKTATUURI, NATIONALISMI, FASISMI JA SOSIALIFASISMI

1. Porvariston diktatuuri yhä muuntuu poliittisen taantumuksen ja valtion fasisoimisen edelleen vahvistumiseen päin, paljastaen tämän yhteydessä porvariston vallan perustan kaventumisen ja halkeamien ja rappeutumisen ilmenemisen siinä. Riidat porvariston leirissä ottavat usein vihamielisiin leireihin hajoamisen muotoja (Saksa, Suomi, Jugoslavia), eräissä tapauksissa porvarillisten poliittisten toimihenkilöiden murhien muodon (Japani). Porvaristolle käy yleensä vaikeammaksi omassa keskuudessaan syntyvien selkkauksien sovittaminen.

Useimmissa kapitalistisissa maissa järjestää suurporvaristo kansalaissodan fasistisia joukkoja, korottaa järjestelmäksi poliittisen banditismin, valkoisen terrorin, poliittisten vankien kidutuksen, provokatiot, väärennykset, lakkolaisten ja mielenosoittajien ampumiset, työväenjärjestöjen hajottamiset ja murskaamiset. Tällöin ei porvaristo suinkaan luovu käyttämästä parlamenttia ja sosialidemokraattisten puolueiden palveluksia joukkojen pettämiseksi.

Saksassa, samalla kun ulkoiset ristiriidat ovat kärjistyneet ja sisäiset luokkain suhteet äärimmäisen

jännittyneet, on Papen-Shleicherin hallitus Reichwehrin (Saksan armeija), "teräskypäräin" ja kansallissosialistien avulla, pystyttänyt fasistisen diktatuurin erään muodon, jolle sosialidemokratia ja keskustapuolue olivat tien raivanneet. Tämän diktatuurin edelleen kehittyminen taikka romahtaminen riippuu työväenluokan kumouksellisesta taistelusta fasismia vastaan tämän kaikissa muodoissa.

Niissä maissa, joissa fasistinen diktatuuri oli pystytetty ennen maailman talouspulaa, on havaittavissa fasismin rappeutumista joukkojen kasvavan kumouksellisen nousun vaikutuksesta (Puola, Jugoslavia, Italia).

2. Maailman nykyisen talouspulan aiheuttamat hävitykset, maailman kapitalismin taloudellisten siteiden höltyminen ja kiristynyt taistelu menekkimarkkinoista luovat suotuisan maaperän *nationalismin* ja shovinismin levenemiselle hallitsevien kansallisuuksien keskuudessa. Saksassa syntyi shovinististen mielialojen ja intohimojen laine kertyneestä vihasta Versaillesin rauhan alentavia ryöväriehtoja vastaan ja siitä, että voimaton kostonhalu yhtyi pelkoon, minkä aiheutti Saksan kapitalismin edelleen rappeutumisen ja romahtamisen mahdollisuus. Ranskassa naamioidaan shovinismi rajojen turvaamisen tunnuksella, Englannissa "imperiumin yhtenäisyyden" teorialla, Japanissa suur-Aasian aatteella, Italiassa liika-asutuksella jne. Kaikkialla on välttämättä kehitettävä sitkeä taistelu vaarallista shovinismin ideologiaa vastaan, taistelu kansainvälisyyden puolesta, ottaen huomioon shovinismin erikoisen luonteen ja erityiset muodot kussakin eri maassa.

3. Niin *fasismi* kuin *sosialifasismikin (sosialidemokratia)* ovat kapitalismin ja porvariston diktatuurin säilyttämisen ja lujittamisen kannalla, mutta tekevät tässä erilaiset taktilliset johtopäätökset. Kun kunkin maan hallitsevan porvariston asema nykyään on erittäin ristiriitainen ja usein pakottaa sen luovimaan ulkoisia ja sisäisiä vihollisiaan vastaan käymänsä taistelun päättävän valloilleen päästämisen suunnan ja varovaisemman suunnan välillä, niin tämä ristiriitaisuus kuvastuu myös fasismin ja sosialifasismin kannan erilaisuudessa. Sosialifasistit asettavat etutilalle porvariston luokkaväkivallan maltillisemman ja "laillisen" käyttämisen sentähden, koska he ovat porvariston diktatuurin pohjan kaventamista vastaan, he vaativat sen "demokraattista" verhoamista ja etupäässä sen parlamenttimuotojen säilyttämistä, koska niiden puuttuminen tekee heille vaikeaksi heidän erikoistehtävänsä, *työväenjoukkojen* pettämisen suorittamisen. Samalla sosialifasistit, kun he pidättävät työväkeä kumouksellisesti nousemasta pääoman hyökkäystä ja kasvavaa fasismia vastaan, ovat varjelusväkenä, jonka suojassa, fasisteilla on mahdollisuus järjestellä voimiaan, ja näin raivaavat tietä fasistiselle diktatuurille.

4. Sitä mukaa kuin tapahtuu monopolistisen pääoman talouspolitiikan määrätty mukauttaminen talouspulan erikoisiin oloihin ja vaikeuksiin, tapahtuu myöskin *sosialidemokratian* ideologinen *mukautuminen* finanssiharvainvallan tämän pulapolitiikan tarpeisiin. Sosialidemokraattiset johtoherrat vetävät uudelleen esiin haalistuneet tunnuksensa erinäisten teollisuusalojen *valtiollistuttamisesta.* Yksityisten yritysten valtiollistuttaminen kapitalistisissa maissa ei todellisuudessa lisäänny; päinvastoin tapahtuu valtion ja kuntain yritysten siirtämistä yksityispääoman käsiin. Siellä,

missä on olemassa niin sanottua valtion sekaantumista, siellä valtion apurahoilla ja muilla hallituksen toimenpiteillä ei toteuteta valtion kontrollia yksityisten monopoolien yli, vaan toteutetaan yksityisten monopolistien välitöntä kontrollia valtion yli. Toisen internationalen johtoherrat eivät ainoastaan peittele, vaan myös suoranaisesti tukevat ("sosialismin" nimessä!) tätä finanssiylimysten politiikkaa ja luovat sen perustelemista varten uusia teorioja. Vieläpä he laativat porvaristolle ylen taantumuksellisia pakkotyösuunnitelmia, verhoten ne puijaussuunnitelmilla muka sosialismin pystyttämisestä kapitalismin vallitessa.

5. Sosialifasistien joukkovaikutus miltei kaikissa maissa on vähentynyt, mutta sitä voimakkaammiksi ja moninaisemmiksi tulevat heidän käyttämänsä manööverit (asettuminen lakkojen johtoon jättääkseen ne johdotta, erinäisissä tapauksissa jopa mielenosoituksellisten yleislakkojen julistaminen, valetaistelu fasismia vastaan, rauhan puolesta, SNTL:n suojelemisen puolesta jne.). Erikoista intoa näissä manöövereissä näyttävät sosialidemokraattiset "vasemmisto"-ryhmät, samalla kun kiihkeästi parjaavat kommunistisia puolueita ja SNTL:a. Vain ottamalla huomioon sosialifasistien manööveripolitiikan moninaiset konkreettiset muodot voivat kommunistit todella heidät paljastaa ja eristää. Vain suuntaamalla pääiskun sosialidemokratiaa, tätä porvariston yhteiskunnallista päätukea vastaan voidaan menestyksellä lyödä ja nujertaa proletariaatin luokkavihollinen, porvaristo. Ja vain tekemällä *tarkan eron sosialidemokraattisten johtajain ja työläisten välillä* voivat kommunistit murtaa sen seinän, mikä usein erottaa heidät sosialidemokraattisista työläisistä, luodakseen vallankumouksellisen yhteisrintaman alhaaltakäsin.

IV. KUMOUKSELLISEN NOUSUN KEHITTYMINEN JA VALMENTUMINEN TAISTELUUN PROLETARIAATIN DIKTATUURIN PUOLESTA

1. KI:n TpK:n XI täysi-istunnon jälkeen on vallankumouksellisen nousun kypsyminen erityisesti ilmennyt seuraavissa maissa:

Kiinassa imperialistivastaisen taistelun joukkonousu, neuvostollisen liikkeen paisuminen, Kiinan sankarillisen punaisen armeijan suuret menestykset. *Espanjassa* joukkoliikkeen myrskyisä nousu pyrkimyssuuntanaan kehitys kansan aseellista kapinaa kohti. *Puolassa* joukkolakkojen aalto, talonpoikain lukuisat sotaisat esiintymiset ja kansallisvallankumouksellisen liikkeen uuden aallon kehkeytyminen Puolan raja-alueilla. *Saksassa* kommunistisen puolueen joukkovaikutuksen kasvu, sosialidemokraattisten työläisten siirtyminen vastoin johtajain tahtoa torjumaan fasistijoukkioiden terroria. *Englannissa* sotalaivaston matruusien lakko, työväen myrskyiset mielenosoitukset syksyllä 1931, lakkoliike Lancashiressä. *Tshekko-Slovakiassa pohjois-Böhmin* vuorityöväen yleislakko; työväen ja talonpoikain vallankumouksellinen liikehtiminen Karpatien alueen Ukrainassa. *Ranskassa* suuret lakot pohjoisessa, sota-ilmalaivaston manööverien tekeminen mahdottomaksi. *Yhdysvalloissa* suuret työväen lakot, työttömien esiintymiset, sotaveteraanien marssi Washingtoniin, farmarien sotaiset esiintymiset. Suuren kansainvälisen merkityksen saa yleislakko *Belgiassa.* Useimmissa maissa ovat lakkotaistelujen seuralaisina kiivaat yhteentörmäykset poliisin ja lakonrikkurijoukkioiden

kanssa. *Japanissa* työväen, talonpoikien, sotilaiden ja ylioppilaiden sotaisia esiintymisiä, jotka murtautuvat sotilas- ja poliisiterrorin lävitse. *Intiassa* kumouksellisen kuohunnan laajentuminen kaupungeissa ja maaseudulla, sitkeät joukkolakot. Useissa maissa kytkeytyy proletariaatin taistelu yhteen talonpoikaiston kumouksellisten joukkotaistelujen kanssa.

2. Kommunistiset puolueet ovat kuluneena aikajaksona vahvistuneet. Saksassa puolueella suuri menestys viimeisissä valtiopäivävaaleissa, puolueen johtaman fasismivastaisen taistelun paisuminen yhteisrintaman pohjalla alhaaltakäsin. Kiinan, Puolan ja Bulgarian kommunististen puolueiden joukkovaikutuksen kasvu. Ranskassa, huolimatta kommunistisen puolueen huomattavista menetyksistä parlamenttivaaleissa ja unitaarisen amm. järjestön vissistä määrällisestä heikkenemisestä, sodanvastaisen vallankumouksellisen liikkeen huomattava nousu; useissa maissa käy kehitys epätasaisesti eri aloilla (Tshekko-Slovakia, Espanja, Suomi). Kommunististen puolueiden joukkovaikutuksen heikkoudesta huolimatta useissa maissa ovat kommunistit koko kapitalistisessa maailmassa lukuisissa taisteluissa ja kokeissa säälimättömän terrorin alla näyttäneet olevansa miehekkäitä ja tosivallankumouksellisia proletariaatin eturivin taistelijoita.

3. Kapitalistisen vakautumisen loppu, vallankumouksellisen pulan edellytyksien nopea kypsyminen useissa kapitalistisissa maissa ja koko uusi kansainvälinen tilanne asettavat terävänä kysymyksen kommunististen puolueiden nykyhetken perustehtävän täyttämisestä: työväenluokan ja riistettyjen joukkojen valmentamisesta taloudellisen ja poliittisen taistelun kulussa edessäoleviin taisteluihin vallasta, proletariaatin diktatuurista. Nimenomaan sentähden, että aikaa vallankumouksellisen pulan kypsymiseen on vähän jälellä, on välttämättä hetkeäkään hukkaamatta *tehostettava ja joudutettava* bolshevistista joukkotyötä työväenluokan enemmistön voittamiseksi, työväenluokan vallankumouksellisen toimekkuuden kohottamiseksi. Vallankumouksellisen liikkeen viholliset eivät vieläkään ole menettäneet järjestyneen ja järjestymättömän työväen suuren osan kannatusta, ja tämä seikka, joka antaa heille mahdollisuuden jarruttaa proletariaatin kumouksellistumista, muodostaa päävaaran työväenluokan voiton valmistamisen kannalta katsoen. Tästä välttämättömyys turvata teossa työväenluokan enemmistön voittamistehtävän täyttäminen, tehtävän, jonka KI:n TpK:n X ja XI täysi-istunto asettivat etualalla.

4. Tämän tehtävän menestyksellä täyttäminen vaatii solmimaan, laajentamaan ja lujittamaan jokaisen kommunistisen puolueen *alituista elävää yhteyttä* työväen *enemmistön* kanssa kaikkialla, missä työväen joukkoja on. Tätä varten on välittämättä ennenkaikkea: a) tehokkaasti järjestettävä herkeämätön bolshevistinen työ ei-kommunististen työläisjoukkojen keskuudessa työpaikoilla, reformististen ja muiden ammatillisten järjestöjen sisällä ja työttömien keskuudessa, järjestelmällisesti paljastettava sosialidemokraattisten ja reformististen johtoherrain petturuus, voitettava pois fasismin vaikutuksen alle langenneet työläiset; b) puolustettava työläisten jokapäiväisiä etuja, kyettävä vastaamaan luokkavihollisen jokaiseen hyökkäykseen esittämällä joka kerta sellaiset *konkreettiset tunnukset,* joilla tosiaan voidaan mobilisoida joukot taisteluun: järjestelmällisesti ajettava linjaa *yhteisrintama al-*

haaltakäsin; rakennettava proletariaatin liitto pientalonpoikaiston kanssa; vedettävä palveluskunta ja kaupunkien pikkuporvariston riistetyt joukot taisteluun proletariaatin johdolla; b) *lujitettava itse kommunistipuoluetta* sellaisten kaaderien muodostamisen pohjalla, jotka ovat kiinteässä yhteydessä joukkojen kanssa ja nauttivat niiden luottamusta.

5. Puolueidemme käytännöstä on poisjuurittava sarja toistuvia heikkouksia ja virheitä, jotka jarruttavat niiden joukkotyön laajentamista. Tärkeimmät näistä puutteista ja virheistä ovat seuraavat: useimpien puoluetyöntekijäimme irtautuneisuus reformistisista ja muista eikommunistisista työläisistä; se että työtä reformistisissa ammattillisissa järjestöissä tosiasiallisesti vastustetaan; agitation, lehdistön ja eritoten tunnuksien abstraktisuus ja kaavamaisuus; kykenemättömyys käytännössä puolustamaan työläisten päivänetuja ja käyttämään aikanaan niitä aiheita, jotka erikoisesti kiihottavat työläisiä, tosi laajojen joukkojen esiintymisien järjestämistä varten, käyttämällä erilaisia taistelumuotoja tilanteesta riippuen; se että ei rohkeasti käytetä proletaarisen demokratian muotoja ja metodeja yhteisrintaman luomiseksi alhaaltakäsin ja että toisaalta opportunistisesti hämätään periaatteelliset erimielisyydet yhteisrintamataktiikan soveltamisessa; se että ei osata oikealla tavalla yhdistää taistelua kapitalisteja vastaan, valtiovaltaa ja fasisteja vastaan taisteluun työläisten voittamisen puolesta porvariston sosialifasististen asiamiesten vaikutuksen alta; puutteet ja virheet lakkotaktiikassa ja lakkostrategiassa; se että ei osata kehittää laajojen joukkojen liikehtimistä verraten alkeellisista esiintymisistä yhä korkeampiin taistelumuotoihin, suuriksi taloudellisiksi ja poliittisiksi lakoiksi ja muiksi kumouksellisiksi toiminnoiksi.

6. XI täysi-istunto korostaa sitä, kuinka tärkeätä ja lykkäämättömän välttämätöntä on puutteiden ja virheiden voittaminen kommunististen puolueiden käytännössä. Jyrkän päättävästi on tehtävä pesäero toisaalta oikeisto-opportunistisesta perässä laahustamisesta, mikä usein ilmeneiksen antautumismielialoissa, siinä että ei pidetä ollenkaan mahdollisena reformististen työläisjoukkojen kumouksellistamista, ja toisaalta "vasemmisto"-opportunistisesta subjektivismista, joka välttämättömän vaikean työn joukkojen bolshevistisesti kasvattamiseksi ja mobilisoimiseksi tahtoo korvata pelkillä fraaseilla kumouksellisten taistelujen laajentamisesta sen sijaan että todella näitä taisteluja laajentaisivat järjestämällä työläisten ja talonpoikain jokapäiväisiä taisteluja ja voittamalla käsiinsä niiden johdon. Oikeata bolshevistista joukkopolitiikkaa toteutetaan tinkimättömässä taistelussa oikeisto-opportunismia vastaan, joka on päävaara, ja vasemmistolaisia sivuliukumia vastaan pois Kominternin linjalta.

Nykyinen tilanne on äkillisten purkauksien ja jyrkkien tapahtumakäänteiden raskauttama. Tämä velvoittaa jokaisen kommunistisen puolueen olemaan valmiina kumouksellisten tapahtumain nopeasti tullessa muuttamaan taistelumuotoja ja -metodeja ja silloin, kun yhteys joukkojen kanssa on heikko, itse taistelun kuluessa luomaan ja lujittamaan yhteyttä työväen enemmistön kanssa.

V. KOMINTERNIN OASTOJEN LÄHIMMÄT TEHTÄVÄT

1. Kominternin ja sen osastojen yleisenä tehtävänä tänä aikana kaikissa kapitalistisissa maissa on kon-

kreettinen taistelu: 1. *pääoman hyökkäystä vastaan.* 2. *Fasismia ja taantumusta vastaan.* 3. *Lähestyvää imperialistista sotaa ja neuvostoliittoon tähdättyä interventiota vastaan.*

Tämän porvariston hyökkäystä vastaan käytävän taistelun oikealla tavalla suorittaminen on kiinteästi kytketty yhteen *työväenluokan enemmistön voittamisen* kanssa, *sosialidemokratian* joukkovaikutuksen murtamisen ja murskaamisen kanssa. Lähtökohtana, alkurenkaana, johon kommunististen puolueiden pitää tarrata tätä tehtävää ratkaistessaan, on taistelu laajojen joukkojen jokapäiväisten taloudellisten ja poliittisten etujen puolesta, kasvavaa kurjuutta vastaan, oikeudettomuutta, väkivaltaa ja terroria vastaan. Tämä on erikoisen tärkeätä nyt kapitalistisen vakautumisen lopussa, reformismin aineellisen perustan jyrkästi kavetessa ja sosialidemokratian kyynillisesti pettäessä työväen edut, kun taistelu joukkojen alkeellisimpien tarpeiden puolesta panee joukot törmäämään itse kapitalismin olemassaolon perusteita vastaan. Vain nojautumalla joukkojen jokapäiväisiin etuihin voivat kommunistiset puolueet puolustaa ja lujittaa työväenluokan asemia, ohjata työväenluokan yhä korkeampiin taistelumuotoihin ja ratkaiseviin taisteluihin proletariaatin diktatuurista. Kun vastaavat edellytykset ovat olemassa, on *poliittisen joukkolakon* valmistaminen ja suorittaminen tärkeimpiä lähimpiä renkaita proletariaatin kumouksellisessa taistelussa. Järjestelmällisesti propagoitava proletariaatin diktatuuria ja tehtävä tunnetuksi SNTL:a, jossa proletariaatti menestyksellä rakentaa luokatonta sosialistista yhteiskuntaa.

2. Tärkeimpien kommunististen puolueiden erikoisiin tehtäviin kuuluvat seuraavat:

Saksan KP: mobilisoitava työtätekevien miljoonajoukot puolustamaan elinetuaan monopolistisen pääoman harjoittamaa ryöväystä vastaan, fasismia vastaan, erikoislakeja vastaan, nationalismia ja shovinismia vastaan. Ja kehittämällä taloudellisia ja poliittisia lakkoja, taistelemalla proletaarisen kansainvälisyyden puolesta, mielenosoituksien tietä ohjattava joukkoja poliittista suurlakkoa kohti; voitettava puolelleen sosdem. joukkojen pääosa, jyrkästi voitettava ammatillisen työn heikkoudet. Päätunnus, joka Saksan KP on asetettava fasistisen diktatuurin tunnusta ("kolmas valtakunta") samoin kuin sosdem puolueen tunnustakin ("toinen tasavalta") vastaan, on tunnus *työväen ja talonpoikain tasavalta.* s.o. Sosialistinen Neuvosto-Saksa, joka myöskin takaa Itävallan kansalle ja muille saksalaisille alueille vapaaehtoisen yhteenliittymisen mahdollisuuden.

Ranskan KP: Käännyttävä puolustamaan työläis- ja talonpoikaisjoukkojen jokapäiväisiä etuja (työpalkan alentamista vastaan, yhteiskunnallisen vakuutuksen puolesta, pikaisen avun puolesta työttömille, verotaakkaa vastaan jne.) kytkien tämän puolustuksen taisteluun Versaillesia vastaan, Elsas-Lothringin ja riistomaiden sortamista vastaan sekä Ranskan imperialismin sotapolitiikkaa vastaan. Orientoiden tähän suuntaan puolueen, unitaariset ammatilliset järjestöt ja kommunistisen nuorisoliiton, sitkeällä joukkotyöllä voittaen nuorten kaaderiensa lahkokuntaisuuden, kasvattamamalla nämä uudelleen laajan valinnallisuuden pohjalla ja hankkimalla näille luottamuksen jäsenjoukkojen puolelta, kärsivällisesti ja väsymättömästi taisteltava vapauttaakseen syndikalistiset ja sosialistiset työläiset reformististen, parlamenttaaristen ja pasifististen harhojen pauloista.

Puolan KP: laajennettava taloudellisten ja poliittisten lakkojen rintamaa; murrettava PPS:n joukkovaikutus; johdettava talonpoikain esiintymisiä kautta koko Puolan; voitettava puolueen heikkoudet suurissa teollisuuslaitoksissa, rautatieläisten keskuudessa ja armeijassa. Kun ovat olemassa vastaavat ehdot pitää puolueen ottaa alote yleislakon suorituksessa. Mobilisoitava kaupungin ja maaseudun laajat joukot rikollista neuvostovastaista sotapolitiikkaa vastaan. Käytävä sitkeää aatteellista taistelua Puolan työväen, talonpoikaiston ja pikkuporvariston natsionalistisia ennakkoluuloja vastaan.

Tshekko-Slovakian KP: edelleen kehitettävä taloudellisia ja poliittisia taisteluja pohjaten ne yhteisrintamaan alhaaltakäsin, yhdistäen tähän taisteluun Tshekko-Slovakian hallituksen paljastamisen Ranskan imperialismin apuriksi. Tehostettava taistelua sosialidemokratiaa vastaan, järjestelmällisesti voitettava kaikki toimettomuuden ja perässä laahustamisen tendenssit, valloitettava taistelujen johto ja kommunistisen puolueen ja punaisten amm. järjestöjen taistelun kuluessa saavuttaman joukkovaikutuksen organisatoorinen lujittaminen.

Italian KP:n pitää päästä ulos syvästä maanalaisuudesta kehittämällä joukkotaistelun fasistista diktatuuria vastaan työtätekevien jokapäiväisten etujen puolustamisen pohjalla, käyttäen hyväkseen fasistien kutsumia kokouksia, järjestäen kutsuttujen kokouksia työpaikoilla, tunkeutuen fasistien amm. järjestöihin, kulttuuri- ja osuusjärjestöihin, valmistellen ja suorittaen lakkoja ja mielenosoituksia; kaikinn tavoin tehostettava illegaalista joukkotyötä.

Espanjan KP: säilyttäen kurssin työväen ja talonpoikain diktatuuriin neuvostojen muodossa luotava työtätekevien joukkoliikkeen organisatoorisia tukikohtia tehdaskomiteain, työttömäin komiteain, talonpoikain komiteain ja sotilaiden vaalikomiteain muodossa, voittaen lahkomaisen sulkeutuneisuuden ja anarkistiset työtottumukset.

Englannin KP: Päättävästi suoritettava käänne työhön reformistisissa ammattiliitoissa ja työpaikoilla, nostattaen työväenjoukkoja yhteisrintaman pohjalla alhaaltakäsin taisteluun: 1) porvariston uutta hyökkäystä vastaan työpalkkojen ja työttömyysavustusten kimppuun; 2) hallituksen ajamaa Japanin ja Ranskan imperialismin neuvostovastaisen hyökkäysvimman tukemis- ja yllytyspolitiikkaa vastaan; 3) brittiläisten siirtomaiden ja Irlannin riippumattomuuden puolesta.

Yhdysvaltain KP:n pitää mobilisoida joukot työntäen etualalle taisteluun: 1) yhteiskunnallisen vakuutuksen puolesta, työpalkan alentamista vastaan, työttömien pikaisen avustamisen puolesta; 2) köyhtyvien farmarien avustamisen puolesta; 3) neekerien tasaoikeudellisuuden puolesta ja mustan vyöhykkeen itsemääräämisoikeuden puolesta; 4) Kiinan kansan ja Neuvostoliiton suojelun puolesta. Välttämättä toteutettava päätös käänteestä puolueen ja TUUL:n työssä.

Japanin KP:lla on tehtävänään muuttaa taistelunsa sotaa ja Kiinan alueen valtaamista vastaan työväen ja talonpoikain todelliseksi joukkoliikkeeksi, kiinteästi yhdistäen sen taisteluun joukkojen polttavien tarpeiden puolesta. Välttämättä järjestettävä työväen ja talonpoikain itsepuolustuskomiteoita ja useampien kylien yhteisiä esiintymisiä maksujen talonpojilta väkivalloin kantamista vastaan ja vuokraajain maiden pois ottamista vastaan; selvitettävä joukoille, kuinka välttämätön on vallankumouksellinen taistelu tilanherrain

maiden korvauksetta pakkoluovuttamisen puolesta talonpoikain hyväksi.

Kiinan KP: 1) Joukkojen mobilisoimisen tunnuksella: kansallisvallankumouksellinen taistelu Japanin ja muita imperialisteja vastaan, Kiinan riippumattomuuden ja yhdistämisen puolesta; 2) neuvostoalueiden kehittäminen ja yhdistäminen, punaisen armeijan lujittaminen; 3) taistelu Kuomintangin vallan kukistamisen puolesta; 4) päättävä kurssi punaisten amm. järjestöjen muuttamiseen joukkojärjestöiksi ja kuomintangilaisiin amm.järjestöihin kuuluvien työläisten voittaminen; 5) sissitoiminnan kehittäminen, esittäen Mandshuriassa tunnukset talonpoikain komiteain luomisesta, verojen ja hallituksen määräysten boikotista, imperialistien agenttien omaisuuden takavarikoinnista, kansan valitseman vallan järjestämisestä; 6) tehtävä tunnetuiksi neuvostoalueiden saavutukset sekä tunnus: Kiinan ja SNTL:n työväen ja talonpoikain veljesliitto.

Intian KP: Kommunistisen puolueen poliittinen ja organisatoorinen lujittaminen, bolshevististen kaaderien kasvattaminen, sitkeä taistelu reformistisissa amm. järjestöissä, laajan imperialismin vastaisen rintaman kehittäminen, joukkojen vapauttaminen kansalliskongressin vaikutuksen alta; yleislakon agitatoorinen ja organisatoorinen valmistaminen; kaikin tavoin tuettava talonpoikain liikettä verojen, vuokrien ja velkojen maksamatta jättämisen puolesta; agraarivallankumouksen tärkeimpien tunnuksien ja tehtäväin tunnetuiksi tekeminen.

3. *Organisatoorisella* linjalla ovat KI:n osastojen tärkeimmät tehtävät: a) kommunististen työpaikkasolujen huolellinen konspiroiminen yhdistettynä siekailemattoman rohkeaan joukkotyöhön; b) heti luotava solut sotaväen osastoihin ja porvariston sotilaallisiin järjestöihin, sotatarvetehtaisiin, rautateille, satamiin; c) päättävä taistelu provokatiota vastaan sen kaikissa muodoissa; d) ryhdyttävä ajoissa toimenpiteisiin, jotka turvaavat kommunistisen puolueen siirtymisen tarpeen tullen illegaaliseen tilaan; e) lehtien muuttaminen todella joukkojen äänenkannattajiksi, jotka yksinkertaisella ja työläisille ymmärrettävällä kielellä nostavat esiin kaikki laajojen joukkojen elinkysymykset; f) puoluetyön kaikkien alojen ohjauksessa päättävästi luovuttava *liiallisesta keskityksestä,* pelkästä komentamisesta, keskuskoneistojen paisuttamisesta ja paikallisten ja alempien puolue-elinten voimien ehdyttämisestä.

KI:n TpK vaatii tekemään nuorisoliitosta todella joukkojärjestön ja velvoittaa kaikki kommunistiset puolueet luomaan takeet poliittisen joukkotyön parantamiselle nuorison keskuudessa sekä vahvistamaan puoluejohtoa KNL:n työssä. Samoin vaatii Komintern muuttamaan urheilujärjestöt ja MOPRin todella joukkojärjestöiksi. Välttämättä on päättävästi tehtävä loppu proletaaristen naisjoukkojen keskuudessa tehtävän työn väheksymisestä, tämän nykyaikana erikoisen tärkeän työn väheksymisestä, laajennettava työläisnaisten mobilisoimista delegaattikokouksien pohjalla, katsoen tämän työn koko puolueen työksi. Vastikään värvättyjen puoluejäsenten sekä uusien kaaderien kasvatustyössä on käytettävä sekä puoluekoulujen järjestelmää että näiden vetämistä jokapäiväiseen vallankumoukselliseen työhön itse laajojen joukkojen keskellä.

Puolueen sisäinen demokratia, bolshevistinen itsearvostelu, tärkeimpien poliittisten kysymyksien harkinta alemmissa puoluejärjestöissä, näiden työn konkreettinen ohjaaminen on tuleva koko puoluetoiminnan

perustaksi. Näiden tehtävien täyttäminen on myös rautaisen bolshevistisen kurin puolueen riveihin istuttamisen ja lujittamisen ehto.

Leppymätön taistelu kaikkia marxismin-leninismin vääristelyjä vastaan, puolueteorian puhtauden puolesta, tov. Stalinin kirjeen osoitusten hengessä. Kommunismin periaatteiden, proletariaatin diktatuurin ja neuvostovallan propagoiminen.

Pula on järkyttänyt kapitalistista järjestelmää perusteitaan myöten. SNTL:ssä saavuttaa sosialismi maailmanhistoriallisia voittoja. Sosialistisen vallankumouksen voimat kasvavat ja nousevat kaikkialla maailmassa. Mutta samaan aikaan suorittaa maailman vastavallankumous yhä kiivaammin hyökkäystään. Imperialistiset hallitukset ovat valmiit syöksemään kansat kaikkein rikollisimpaan ryöstösotaan.

Tähän maailman porvariston haasteeseen on KI:n osastojen vastattava kaikin puolin päättävästi tehostamalla bolshevistista työtään, niiden pitää jouduttaa laajojen joukkojen kumouksellistumista, kehittää ja johtaa työtätekevien luokkataisteluja yhteisrintaman pohjalla alhaaltakäsin, ohjaten työväenluokkaa poliittista joukkolakkoa kohden, voitettava puolelleen työväenluokan enemmistö, suunnattava riistettyjen luokkien ja sorrettujen kansojen kaikki liikehtiminen sosialistisen maailmanvallankumouksen raiteille.

NKP(b):n syyskuun täysi-istunnon päätökset

SYYSK. 28 — lokak. 2 p:nä koolla ollut NKP(b):n KK:n täysiistunto teki merkityksellisiä päätöksiä sosialistisen rakennustyön tärkeimmistä kysymyksistä: neuvostokaupan kehittämisestä, yleisten kulutustavaroiden tuotannosta ja mustasta metallurgiasta. Näiden kysymysten puitteissa se esitti bolshevistisen taisteluohjelman, jonka toteuttamiseen täytyy mobilisoida kaikki puolueen, neuvostojen, työläisten, kollektivistien ja kaikkien työtätekevien voimat. Näissä päätöksissä määritellään tärkeimmät tehtävät, joiden toteuttaminen nykyisenä ajankohtana tulee määräämään sosialistisen rakennustyön alalla jo saavutettujen menestysten lujittamisen ja uusien voittojen saavuttamisen kehittyvässä sosialistisessa hyökkäyksessä kaikilla rintamilla.

Suuri merkitys on päätöksellä "Neuvostokaupan kehittämisestä". Tässä päätöksessä tehdään muutamia yhteenvetoja puolueen ja neuvostohallituksen aikaisemmin hyväksymien neuvosto- ja erikoisesti kollektiivitalouksien kaupan kehittämistä koskevien päätösten toteuttamisesta ja asetetaan useita uusia, suuria tehtäviä tällä alalla.

Päätöksessä esitetyt neuvostokaupan kehitystä koskevat numerot todistavat, että kauppaverkoston laajentamisessa ja tavaravaihdon nopeuttamisessa on saavutettu huomattavaa menestystä. Varusteluasiain kansankomissariaatti on v. 1932 aikana avannut 7100 myymälää, joista kaupungeissa 2800 ja maaseudulla 4080. Samaan aikaan on avattu kauppakojuja 5900. Varusteluasiain kansankomissariaatin valtiokauppajärjestöjen verkosto on v. 1932 7 kuukauden kuluessa kasvanut 67 %, kuuluen siihen nykyään kaikkiaan 26300 kauppaa ja 9000 kioskia (kauppakojua). Kulutuskooperatiivien vähittäiskauppaverkosto on vuoden kuluessa lisääntynyt 20 %,

kuuluen siihen nykyisin 167700 kauppaa ja 49700 kioskia. Samalla päätöksessä esitetyt numerot todistavat neuvostokaupan kehittämisen avulla saavutetun joitakin menestyksiä sellaisten ensiluokkaisten kysymysten ratkaisussa, kuin kysymykset kaupunkien ja maaseudun työtätekevien aineellisen aseman parantamisesta ja työväenluokan ja talonpoikaiston liiton edelleen lujittamisesta.

Oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunistit yhdessä proletariaatin diktatuurin vihollisten kanssa ovat yrittäneet ja yrittävät tulkita puolueen politiikkaa neuvostokaupan kehittämisen alalla "perääntymiseksi", "poliittiseksi luovailuksi" j.n.e. He eivät ymmärrä sitä syvää periaatteellista eroa, mikä on olemassa toisaalta neuvostokaupan välillä v. 1932 ja toisaalta kaupan välillä v. 1921 ja sitä seuranneina vuosina. He eivät "huomaa", tai oikeammin eivät tahdo nähdä sitä, että neuvostokaupan kehittäminen nyt — sosialismin aikakaudella ja NEPin viimeisessä etapissa — tapahtuu maan teollistamisessa ja maatalouden kollektivisoinnissa saavutettujen suunnattomien menestysten pohjalla. Sen tähden he eivät voi ymmärtää, että neuvostokaupan kehittäminen tulee ei vain nykyisenä ajankohtana, vaan myöskin toisella viisivuotiskaudella olemaan työtätekevien varustelun parantamisen ja kaupungin ja maaseudun tuotannollisen liiton perustalle rakentuvan työväenluokan ja talonpoikaiston kauppaliiton edelleen lujittamisen tärkeimpänä vipusimena. Ei suotta XVII puoluekonferenssin toista viisivuotissuunnitelmaa koskevassa päätöslauselmassa mainita, että "Tavaravaihdon kehittäminen — ennen kaikkea vähittäisvaihdon — ja itsekannattavaisuusperiaatteen noudattaminen kaikessa taloudellisessa toiminnassa on mitä tärkeimpänä kiihokkeena kansantaloudessamme olevien suunnattomien eikä vielä läheskään tyhjentyvien sisäisten varojen ja mahdollisuuksien esilletulemiseksi, mahdollisuuksien, jotka edistävät sosialistisen kasaantumisen lisääntymisen nopeutta ja samalla lujittavat koko sosialistisen rakennustyön aineellista perustaa. Sen ohella vain tavaravaihtoa kehittämällä on mahdollista vastaisuudessa nopeasti parantaa työläisten ja maaseudun työtätekevien varustamista teollisuustavaroilla ja maataloustuotteilla, jota varten vuorostaan on välttämättä kaikin tavoin laajennettava myymälä- ja koko kauppalaitosverkkoa suorittamalla välttämätön teknillinen uudestaanjärjestely siinä. Vain tällä pohjalla on mahdollista valmistaa normeerauksen poistamista tavaranmyynnissä ja vaihtaa keskitetty jakelujärjestelmä kehittyneeseen neuvostokauppaan".

Mutta tämä neuvostokaupan merkitys velvoittaa meitä, kuten KK:n täysi-istunto päätöslauselmassaan korostaa, muistamaan, ettemme saa missään määrin tyytyä saavutettuihin tuloksiin. Saavutusten ohella esiintyy neuvostokaupan kehittämisessä hyvin paljon erilaisia puutteita ja vääristelyjä. Tavaroiden jakelua suoritetaan mekaanisesti, tavaroiden kiertokulkua jarrutetaan, hintapolitiikkaa vääristellään j.n.e. Joistakin tapauksissa myydään vähemmän tarpeellisia tavaroita pakollisesti muiden tavaroiden yhteydessä, siellä täällä on kauppaelimissä havaittu varastelua j.n.e. Usein on näiden ilmiöiden yhteydessä käynyt havaittavaksi, että kauppaverkostoon on tunkeutunut luokkavieraita aineksia. KK:n täysi-istunnon päätöslauselma velvoittaakin meitä käymään ankaraan taisteluun näitä vääristelyjä ja puutteita vastaan, niiden pois juurimiseksi.

Vain ilmeiset byrokraatit ja työväenluokalle vihamieliset henkilöt voivat salata nämä vääristelyt ja puutteet vetoamalla siihen, että meillä muka on riittämättömästi tavaroita, että emme vielä muka ole ehtineet suorittaa uudestaan rakentamista jne. Sellaisia vetoomuksia ei voida arvioida muuksi kuin haluttomuudeksi täyttää puolueen ohjeet ja haluttomuudeksi huolehtia työläisten ja työtätekeväin talonpoikain aineellisen aseman parantamisesta. Teollisuus- ja maataloustavarain määrä on meidän maassamme viime vuosina suunnattomasti kasvanut. On tietysti välttämätöntä kaikin keinoin lisätä näiden tavarain määrää edelleen kehittämällä yleisten kulutustarpeiden tuotantoa, kohottamalla maatalouden satoisuutta ja huolehtimalla sivutaloushaarojen kehittämisestä kollektiivitalouksissa, kollektivistien ja yksityisten talonpoikain keskuudessa. Mutta jo nytkin omistamallamme teollisuus- ja maataloustavarain määrällä voitaisiin, jos neuvostokauppaa oikein ja taitavasti kehitettäisiin, tyydyttää työtätekevien kasvavat tarpeet nykyistä huomattavasti paremmin. Siis asian ydin on neuvostokaupan taitavassa järjestämisessä ja sen tekniikan asianomaiseen kuntoon saattamisessa. Ei voida millään tapaa puolustaa niitä valtion kaupan, kooperatiivin ja yhteisruokailun työntekijöitä, jotka eivät lyhyessä ajassa kykene poistamaan olemassaolevia puutteellisuuksia eivätkä järjestämään kunkin kaupan, varaston ja ruokalan työtä mallikelpoiseen kuntoon. Ei voida millään tapaa puolustella puolueen ja työväenluokan yhteisruokailun, osuustoiminnan ja kaupan taistelupaikoille asettamia työntekijöitä, jotka eivät kaikin voimin uurastele tuotteiden määrän lisäämiseksi luomalla elintarvetukikohtia jokaisen laitoksen yhteyteen ja kehittämällä sivutaloushaarojen kaikkia muotoja kollektiivitalouksissa, ruokaloiden ja kooperatiivien yhteydessä.

Sama on asia yleisten kulutustavaroiden tuotantoon nähden. Tätä kysymystä koskeva KK:n täysi-istunnon päätöslauselma merkitsee myöskin muutamia menestyksiä yleisten kulutustavaroiden tuotanto-ohjelman huomattavaa lisäämistä koskevan KK:n päätöksen täyttämisessä. Mutta tämän päätöksen, jolla myös on erittäin suuri merkitys työläisten ja talonpoikain aineellisen aseman kohottamiselle ja kaupungin ja maaseudun välisen liiton lujittamiselle, täyttäminen tapahtuu yhä vielä epätyydyttävästi. Syy tähän on siinä, että aliarvioidaan tämä kysymys, ei osata järjestää työtä yleisten kulutustavaroiden tuotannon alalla eikä osata käyttää tätä varten hyväksi niitä rikkaita tuotannollisia ja raaka-ainevarastoja ja mahdollisuuksia, mitä meillä kansantaloudessamme on. Tällä alalla etumaisten teollisuuslaitosten ja käsityö-kotiteollisuusarttelien kokemus osoittaa, että asian oikein järjestämällä voidaan tavattomasti lisätä yleisten kulutustavaroiden markkinavarastoja. Samalla voidaan huomattavassa määrässä tyydyttää kaupunkien ja maaseudun työtätekevien kasvavia tarpeita. Kysymyksen ydin tässä on siis asian taitavassa järjestämisessä ja ohjaamisessa. Juuri siksi KK:n täysi-istunnon päätöslauselma, merkiten ohjauksen kevyen ja raskaan teollisuuden kansankomissariaattien ja tuotantokooperatiivien taholta epätyydyttäväksi, vaatii niiltä päättävää käännettä suhtautumisessaan yleisten kulutustavaroiden tuotantoon. Samalla päätöslauselma antaa iskun niille oikeisto-opportunistisille, kulakkimaisille ja vastavallankumouksellisille trotskilaisille aineksille, jotka yrittävät

kuvata puolueen taistelun kevyen teollisuuden kehittämisen ja yleisten kulutustavaroiden tuotannon kaikinpuolisen lisäämisen puolesta "paluuksi oikeisto-opportunismin asenteisiin", oikeisto-opportunismin, joka esitteli itsensä kevyen teollisuuden "puolustajaksi". Päätöslauselma iskee näitä aineksia, jotka asettavat kevyen teollisuuden kehittämisen vastakkain raskaan teollisuuden kehittämisen kanssa ja jotka tahtovat työntää maamme taloudellisen riippuvaisuuden tielle kapitalistiseen maailmaan nähden, muuttaa maamme imperialismin lisäkkeeksi ja siirtomaaksi. Täysi-istunto alleviivasi, että puolueen huomion kiinnittämistä yleisten kulutustavaroiden tuotannon laajentamiseen "on valmisteltu maan teollistamiseen ja taloudelliseen riippumattomuuteen suuntautuvan puolueen päälinjan toteuttamisen koko kululla ja erikoisesti niillä suurilla menestyksillä, joita on saavutettu raskaanteollisuuden uudistamisessa ja teknillisessä rekonstruoinnissa".

Nämä raskaanteollisuuden kehittymisessä saavutetut menestykset on erittäin havainnollisesti nähtävänä mustan metallurgian alalla. Mustan metallurgian kehityksessä me olemme lyhyessä ajassa saavuttaneet sellaisia menestyksiä ja sellaiset tempot, että sellaisia eivät ole saavuttaneet eivätkä voi saavuttaa kapitalistiset maat. Me olemme aivan alusta uudestaan muodostaneet koksiteollisuuden. Me olemme rakentaneet ja panneet käyntiin uusia mahtavia sulatusuuneja. Me olemme kehittäneet laajalla rintamalla uusien metallitehtaiden rakennustyön, joiden tehtaiden joukossa on sellaisia maailman mitassa jättiläismäisiä laitoksia kuin Magnitogor, Kuznetsk y.m. Täten me olemme laskeneet lujan metallurgiperustan teollisuudellemme ja koko kansantaloudellemme ja saavuttaneet ratkaisevia voittoja maan teollistamisen tiellä. Mutta, kuten KK:n täysiistunnon päätöslauselma osoittaa, meidän voittomme tällä alalla olisivat vielä huomattavasti suuremmat, jos olisi perusteellisesti juurittu ja raivattu pois mustan metallurgian työn johtamisessa olevat puutteellisuudet. Säälimätön bolshevistinen itsekritiikki, taitava operatiivinen johto ja tuotannon tekniikan omaksuminen ratkaisee täällä, kuten muillakin aloilla, kysymyksen ja luo takeet omaamiemme suunnattomien mahdollisuuksien täydellisesti realisoimiselle.

KK:n täysi-istunnon konkreettiset taistelupäätökset havainnollisesti esittävät meidän horjumatonta hyökkäysliikettämme eteenpäin leniniläisen KK:n kokeneella johdolla puolueen päälinjan toteuttamisen tiellä, sosialismin rakentamisen tiellä, työtätekevien joukkojen aineellisen aseman edelleen kohottamisen tiellä. Nämä päätökset entistä enemmän tiivistävät puolueen jäsenten, työläisten, kollektivistien ja kaikkien työtätekevien joukkoja, entistä voimakkaammin mobilisoivat heidän tahtonsa ja energiansa vaikeuksien voittamiseen, sillä nämä päätökset antavat selvät perspektiivit ja osoittavat keinot vaikeuksien voittamiseen. Vain proletariaatin diktatuurin viholliset, trotskilaiset ja oikeisto-opportunistit voivat tuntea vahingoniloa näiden vaikeuksien vuoksi, voivat yrittää käyttää näitä vaikeuksia taistellakseen puoluetta ja sen leniniläistä KK:aa vastaan ja horjuttaakseen proletariaatin diktatuuria. Bolshevikit ja heidän mukanaan kulkevat työläisten, kollektivistien ja työtätekevien joukot eivät säikkyile tiellämme vielä olevia vaikeuksia, sillä he tietävät, että nämä vaikeudet eivät ole mitenkään verrattavissa niihin, joista me jo olemme tiellämme suoriutuneet. Me

olemme jättiläismäisesti lujittaneet neuvostovaltaa siten, että olemme luoneet sille raskaan teollisuuden, kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen huojumattoman perustan, siten että me olemme murtaneet luokkavihollisen raivokkaan vastustuksen ja työntäneet pois sen asioitsijat, vastavallankumoukselliset trotskilaiset ja oikeisto-opportunistit, siten, että me olemme enemmän kuin milloinkaan tiivistäneet työtätekevät joukot puolueen, sen leniniläisen KK:n ja sen ja työväenluokan johtajan tov. Stalinin ympärille. Me olemme karaistuneet luokkataistelussa, me olemme rikastuneet sosialistisen rakennustyön suurilla kokemuksilla, ja tällä lujalla perustalla, varustettuina KK:n täysi-istunnon selvillä ja konkreettisilla päätöksillä, me lähdemme eteenpäin, suoriutuen vaikeuksista, voittaen uusia voittoja ja työntäen tieltämme pois kaikki, jotka tulevat häiritsemään meidän etenemistämme.

Toimenpiteet satoisuuden kohottamiseksi ja uuden kansankomissariaatin perustaminen

KOLLEKTIVISOINNIN alalla on maassamme viime vuosina saavutettu suuria voittoja. Tärkeimmissä maatalouspiireissä on talonpoikaisto yhdistänyt 80—90 % aikaisemmin yksityiskäytössä olleista maista. Kollektivisoinnin rinnalla ovat kasvaneet ja kehittyneet neuvostotilat. Yksistään vilja-neuvostotiloja on maassamme nykyään 224 ja niiden yhteinen viljelysala kohoaa yli 12 milj. hehtaarin. Eri tyyppisiä karjanhoitoneuvostotalouksia on niinikään sadoittain: karjanhoitoyhtymään (skotovod) lasketaan viimeisten tietojen mukaan kuuluvan 432 taloutta, lammashoitoyhtymään (Ovtsevod) 150 taloutta, sianhoitoyhtymään (Svinovod) 846 taloutta j.n.e. Samalla on tehty suuri työ maatalouden koneellistuttamiseksi. On järjestetty tuhansia kone-traktoriasemia ja kaikkiaan on maatalous saanut yli 100000 traktoria. Nämä maataloudessamme tapahtuneet muutokset ilmenevät myöskin suomenkielisen väestön asuma-alueilla. Niin Leningradin alueen suomenkielisillä seuduilla kuin Neuvosto-Karjalassakin on kollektivisoitumisprosentti huomattavan korkea, ja on täällä jo myös muodostunut neuvostotilojen verkko. Myöskään maatalouden koneellistamisesta eivät suomenkieliset seudut ole jääneet osattomiksi. Tämän toteamiseksi riittää vain mainita, että Leningradin alueella Esikaupunkipiirissä, jossa huomattava osa talonpoikaisväestöstä on suomenkielistä, on pahaillaan käynnissä kolmannen kone-traktoriaseman järjestämistyö, ja Kuivaisten kansallisella piirillä on niinikään oma kone-traktoriasemansa.

Kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen kasvusta ja maatalouden koneellistamisesta on ollut seurauksena, että viljelysala maassamme on kasvanut 30 milj. hehtaarilla sodanedelliseen tasoon verrattuna. Erittäin huomattava on ollut kasvu teknillisten kasvien, ja heinänviljelyksen sekä juurikasvien alalla.

Maatalouden kohottamisen ensivaiheen tehtävä — kylvöalan laajentaminen — on saavutettu. Mutta se ei vielä riitä. Ne valtavat tehtävät, jotka joutuvat suoritettavaksemme toisen viisivuotissuunnitelman aikana, eivät tule toteutetuksi vain tällä

perustalla. Kollektiivitalouksien jatkuva järjestöllis-taloudellinen lujittaminen, karjanhoitoprobleemin ratkaiseminen ja varsinkin työtätekevän väestön kulutustason 2-3-kertainen kohottaminen vaativat ennenkaikkea maatalouden satoisuuden kohottamista. "Jotta voisimme", sanoi tov. Kuibyishev XVII puoluekonferenssissa, "saada sen määrän tuotteita, viljaa ja teknillisiä kasveja, minkä tarvitsemme voidaksemme toteuttaa ohjelmamme väestön hyvinvoinnin kohottamisen alalla ja sen varustamiseksi teollisuus ja ruokatavaroilla, pitää viiden vuoden kuluessa tapahtuvan verraten vähäisen kylvöalan laajenemisen lisäksi suuresti lisätä satoisuutta." Päätöksessään XVII puoluekonferenssi määrittelikin, että "toisen viisivuotissuunnitelman keskeisenä tehtävänä tulee olla kollektiivitalouksien ja neuvostotalouksien peltojen satoisuuden päättävä kohottaminen".

Tämän keskeisen tehtävän ratkaisemiseksi ovat kansankomissaarien neuvosto ja puolueen keskuskomitea määränneet viime kuun lopussa julkaisemassaan päätöksessä suoritettavaksi joukon toimenpiteitä.

Teknillisten kasvien ja vihannesten kylvöalan edelleen laajentaminen on nykyvaiheessa käynyt epätarkoituksenmukaiseksi. Näiden kasvien viljely vaatii paljon työtä, ja sen tähden niiden kylvöalan edelleen laajentaminen johtaisi työ- ja vetovoiman liialliseen kuormitukseen. Tämä taas aiheuttaisi maanmuokkauksen huononemisen, mikä vuorostaan vaikuttaisi alentavasti satoisuuteen. Tämän todeten KKN:n ja KK:n päätöksessä määrätäänkin teknillisten- ja juurikasvien viljelysalan edelleen laajentaminen v. 1933 suunnitelmissa lopetettavaksi ja pidetään kylvöalan lisäämistä tarkoituksenmukaisena vain jyväviljoihin (pääasiassa vehnään, kauraan ja ohraan) nähden. V. 1933 kevätkylvösuunnitelmaksi määrätään 97,5 milj. hehtaaria (1 milj. ha enemmän kuin tänä vuonna). Vehnän, kauran ja ohran kylvöala lisääntyy 2,5 milj. ha; 1 milj. ha yleisen kylvöalan lisääntymisen perusteella ja 1½ milj. ha toisten, vähemmän tärkeiden, viljalajien kylvöalaa vähentämällä.

Päätöksessä korostetaan maatalouden alalla toimivien puolue-, neuvosto- nuorisoliitto- ja talousjärjestöjen tehtäviä satoisuuden kohottamisessa. Ne velvoitetaan sisällyttämään työsuunnitelmiinsa toimenpiteet satoisuuden kohottamiseksi poikkeuksetta kaikkien viljelyslajien alalla, pitäen sitä maatalouden tämän hetken keskeisimpänä tehtävänä. Tämä momentti on myöskin suomenkielisten vastaavien järjestöjen otettava vakavasti huomioonsa. Kieltämätöntä on, että nimenomaan tällä alalla on paljon laiminlyöntejä, mikäli asian tärkeyttä on kaikkialla lainkaan huomioitu. KKN:n ja KK:n päätös on velvoituksena näiden laiminlyöntien ja puutteiden korjaamiseen.

Kone-traktoriasemien yhdistämien kollektiivitalouksien yhteisvarastona hoidettava lajisiemenfondi määrätään päätöksessä vv. 1933—34 ajalla kohotettavaksi 100 miljoonaan puutaan. Maa-asiain kansankomissariaatti määrätään säännöstelemään siementen jaottelu ja siemenvarastojen muodostaminen viljalajeittain ja piireittäin. Tämänkin toimenpiteen, jonka merkitys satoisuuden kohottamiseen nähden on eittämätön toteuttamiseksi on myöskin paikallisten järjestöjen ryhdyttävä taholtaan tarmokkaaseen toimintaan.

Satoisuuden kohottamisessa on erittäin suuri merkitys maatalouden koneellistamisen ja kemiallisen teollisuuden edelleen kehittämisellä. Päätöksessä on annettu maa-asiain ja raskaan teollisuuden kansakomis-

sariaateille tehtäväksi esittää Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvostolle kahden viikon kuluessa "konkreettiset ehdotukset v. 1933 tarvittavasta teknillisten ja juurikasvien viljelyksen koneellistamiseen välttämättömästä koneiston tuotannosta" ja kolmen viikon kuluessa "ehdotus kemiallisten lannotteiden, varsinkin typpilannotteiden tuotannon voimistuttamisesta satoisuuden kohottamiselle välttämättömässä määrässä".

Lopuksi huomioidaan päätöksessä se merkitys, mikä kone-traktoriasemilla on satoisuuden kohottamisessa. Neuvostoliiton maa-asiain kansankomissariaatin ja traktorikeskuksen tehtäväksi määrätään uudistaa kone-traktoriasemien toiminta siten, "että satoisuuden kohottamisen puolesta käytävä taistelu tulisi sisällytetyksi kone-traktoriasemien jokapäiväiseen agro-tuotannolliseen työhön, ottamalla huomioon, että konetraktoriasemain tulee olla kollektiivitalouksien ohjaajina ei yksistään traktoritekniikan käyttämiseen, vaan myöskin agronomian alalla".

KKN:n ja KK:n päätöksellä satoisuuden kohottamisesta on suuri taloudellis-poliittinen merkitys. Kaikkien asianomaisten elinten ja järjestöjen on bolshevistisella tarmokkuudella huolehdittava siitä, että tässä päätöksessä esitetyt toimenpiteet tulevat käytännössä toteutetuiksi. Silloin se muodostuu tehokkaaksi vipusimeksi, jonka avulla voimme ryhtyä menestyksellisesti toteuttamaan toisen viisivuotissuunnitelman maataloudelle asettamia suuria tehtäviä.

* *
*

Suuri merkitys myöskin satoisuuden kohottamisen kannalta on Neuvostoliiton toimeenpanevan keskuskomitean päätöksellä vilja- ja karjanhoito-neuvostotilojen erottamisesta Neuvostoliiton maa-asiain kansankomissariaatin alaisuudesta ja erikoisen vilja- ja karjanhoito-neuvostotilojen kansankomissariaatin perustamisesta.

Tämä päätös on johdonmukaisena renkaana siinä kokonaisessa ketjussa toimenpiteitä, joita puolue ja hallitus ovat viime aikoina ottaneet käytäntöön neuvostotilojen työn uudelleen järjestämiseksi. Sen tarkoituksena on parantaa neuvostotilojen konkreettista johtoa. Vasta muodostetun kansankomissariaatin tehtävänä on käytännössä toteuttaa XVII puoluekonferenssin päätöstä siitä, että neuvostotilojen on "laajennettava merkitystään mallitalouksina tuotannon sosialistisessa järjestämisessä ja kehittyneen konetekniikan sekä kaikkien nykyaikaisen maatalousopin ja eläinhoitotekniikan saavutusten käyttämisessä maataloudessa".

Edellä esitimme muutamia numeroita niistä saavutuksista, joihin neuvostotilarakennustyössä on päästy. Puolue ja työväenluokka on suhteellisen lyhyessä ajassa, 4 vuodessa, luonut valtaavan määrän suuria sosialistisia maataloudellisia tuotantolaitoksia, varustanut ne etumaisen tekniikan välineillä. Käytäntö on osoittanut vääräksi ja murskannut tuholaisten ja oikeisto-opportunistien teoriat siitä, ettei ole mahdollista järjestää ja johtaa tällaisia suuria talouksia. Tov. Stalinin johtaman puolueen keskuskomitean lujan politiikan ansiosta meidän on onnistunut muuttaa SNTL takapajuisesta agraarimaasta etumaiseksi teollisuus-agraarimaaksi. Maatalouden teknillinen uudestaan varustaminen traktoreilla ja kombaineilla on kokonaan muuttanut maamme maatalouden. Neuvostotilat ja kollektiivitaloudet ovat 2—3 vuodessa kasvaneet mahtaviksi sosialistisiksi tuotantoyhtymiksi, jotka ovat tehneet kokonaan toiseksi meidän ennen ha-

janaisen, pienen talonpoikaistaloutemme, tehneet mahdolliseksi kulakkiainesten häviön maaseudulla ja kulakiston luokkana likvidoinnin täyskollektivisoinnin perustalla.

Neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien suoritettaviksi asettuneita uusia jättiläismäisiä tehtäviä on mahdoton toteuttaa jättämällä maatalouden johdon yhden kansankomissariaatin käsiin. Kysymykset itsekannattavaisuuden juurruttamisesta, tuotteiden tuotantohintojen huojistamisesta, traktorien mallikelpoisesta hyväksikäytöstä, työn tuottavaisuuden kohottamisesta — kaikki tämä vaatii täysin uusia ja konkreettisia johtamismuotoja. Entisen maa-asiain kansankomissariaatin jakaminen kahdeksi itsenäiseksi kansankomissariaatiksi antaa mahdollisuuden uudella tavalla järjestää työn, järjestää neuvostotilojen johto niiden suoritettavana olevia tehtäviä vastaavalle tasolle.

Kansankomissaarien neuvoston ja puolueen keskuskomitean päätöksessä karjanhoitoneuvostotalouksien työstä merkittiin sen seikan, etteivät karjanhoito-neuvostotaloudet täyttäneet suunnitelman edellyttämiä tehtäviään tavaratuotteiden luovutukseen nähden, tuottaneen suurta vahinkoa työläisten, armeijan ja muiden kaupungin työtätekevien varustamiselle. Hallituksen ja puolueen viimeiset päätökset viljan- ja lihanhankinnasta kohottavat huomattavasti neuvostotilojen tehtäviä tavaratuotteiden luovutuksen alalla. Neuvostotilojen on näiden päätösten mukaan luovutettava viljaa puolitoista ja lihaa kaksi ja puoli kertaa enemmän kuin viime vuonna.

Kasvavien tehtävien, joita puolue ja hallitus neuvostotiloille asettavat, realisoiminen vaatii konkreettista ja operatiivista johtoa, vaatii neuvostotilojen työn laadun huomattavaa parantamista. Näiden velvollisuuksien täyttämisen karjanhoito- ja viljaneuvostotalouksien taholta täytyy tulla vasta organisoidun kansankomissariaatin keskeisimmäksi asiaksi.

Uuden kansankomissariaatin on suoritettava suuri työ neuvostotilojen työn taloudellis-järjestöllisen uudestaan rakentamisen, vilja-neuvostotilojen satoisuuden kohottamisen, karjanhoito-neuvostotilojen tuotemäärän lisäämisen alalla, niiden tuotantoprosessien kuntoon saattamiseksi ja niiden muuttamiseksi mallikelpoisiksi viljan, lihan ja maidon tuotantolaitoksiksi.

Ei ole kenellekään salaisuus, että meidän vilja-neuvostotiloillamme viljan tuotantohinta on korkea, että traktoreita käytetään perin epätaloudellisesti, että työpalkkarahastoa suuresti ylitetään ja että toisilla neuvostotiloilla on liiaksi työvoimaa samaan aikaan, kun toiset kärsivät siitä puutetta.

Kaikki asiat eivät ole parhaiten myöskään karjanhoito-neuvostotiloilla. Halituksen määrämää tehtävää karjakannan lisäämisestä sen uudistamisen kautta ei tosiasiallisesti ole täytetty. Karjanhoidon epätyydyttävän järjestämisen vuoksi neuvostotiloilla on suuri prosentti karjasta mahoina ja paljon nuorta karjaa tuhoutuu. Kaikki neuvostotilat eivät täytä säännöllisesti tehtäviään tavaratuotteiden valtiolle luovutukseen nähden. Pääomasijoituksia ei neuvostotiloilla aina suoritetta läheskään järkiperäisesti. Monet neuvostotilat ovat jatkuvasti rakentamisvaiheessa, ja eivätpä edes johtajat tiedä, milloinka heretään rakentamasta, koska rakennustöitä ei ole aina kytketty yhteen tuotannon laajuuden kanssa.

Puolue on oikeutettu vaatimaan vasta järjestetyltä kansankomissariaatilta vilja- ja karjanhoito-neuvostotilojen työn perusteellista parantamista.

Vilja- ja karjanhoito-neuvostotilojen tulee uudestaan rakentaa työnsä, jotta kohoaisivat samalle tasolle koko kansantalouden kanssa. Iskujärjestyksessä on päätettävä neljänneksen neljänneksen tehtävät ja valmistauduttava uusiin tehtäviin, jotka asettuvat neuvostotilojen suoritettaviksi toisella viisivuotiskaudella.

J. STALIN

Lokakuun vallankumous ja Venäjän kommunistien taktiikka *)

(Alkulause J. Stalinin kirjaan Lokakuun teillä)

III BOLSHEVIKKIEN TAKTIIKAN MUUTAMISTA ERIKOISUUKSISTA LOKAKUUN VALMISTUSKAUTENA

YMMÄRTÄÄKSEEN bolshevikkien taktiikkaa Lokakuun valmistuskautena on välttämätöntä selvittää itselleen ainakin joitakin erittäin tärkeitä tämän taktiikan erikoisuuksia. Tämä on sitäkin välttämättömämpää, kun lukuisissa kirjasissa bolshevikkien taktiikasta useasti juuri nämä erikoisuudet sivuutetaan.

Mitä erikoisuuksia ne ovat?

Ensimmäinen erikoisuus. Kuullessa tov. Trotskia voisi luulla, että Lokakuun valmistushistoriassa on kaikkiaan kaksi kautta, tiedustelun kausi ja kapinan kausi, ja mitä siihen lisätään se on pahasta. Mitä oli huhtikuun mielenosoitus v. 1917? "Huhtikuun mielenosoitus, joka meni enemmän "vasemmalle" kuin edellytettiin, oli tiedusteleva hyökkäys joukkojen mielialan ja niiden sekä neuvostojen enemmistön keskenäissuhteiden tunnustelemiseksi" (Trotskin teokset III, 1, siv. XXVII). Mitä oli heinäkuun mielenosoitus v. 1917? Trotskin mielestä "asiallisesti tälläkin kertaa oli kysymys laajemmasta tiedustelusta liikkeen uudella korkeammalla etapilla" (siv. XXXII). Siitä puhumattakaan, että kesäkuun mielenosoituksen 1917, joka järjestettiin meidän puolueemme vaatimuksesta, täytyi, Trotskin käsityksen mukaan, kantaa nimeä 'tiedustelu".

Tämän mukaan siis oli bolshevikeilla jo maaliskuussa v. 1917 valmis poliittinen työväen ja talonpoikain armeija, ja jos nämä, eivät panneet sitä liikkeelle kapinaan huhtikuussa, eikä kesäkuussa eikä heinäkuussa, vaan toimittelivat vain "tiedusteluja", niin se tapahtui siksi, ja vain siksi, että "tiedustelutiedot" eivät silloin antaneet suotuisia "näytteitä".

On tarpeeton puhua siitä, että tämä yksinkertaistutettu käsitys puolueemme poliittisesta taktiikasta ei ole muuta kuin tavallisen sotataktiikan sekottamista bolshevikkien vallankumoukselliseen taktiikkaan.

Itse asiassa olivat kaikki nämä mielenosoitukset ennen kaikkea seurauksena joukkojen vaistovaraisesta kiihkosta kadulle pyrkiväin joukkojen sotavastaisen suuttumuksen seu-

---

[1]) Tämän kirjoituksen alkuosa — "Lokakuun vallankumouksen ulkoinen ja sisäinen tilanne" ja "Lokakuun vallankumouksen kahdesta erikoisuudesta eli Lokakuu ja tov. Trotskin permanenttisen vallankumouksen teoria" — on julkaistu Kommunistissa n:o 12 v. 1925.

rausta. Itse asiassa puolueen osuus oli siinä, että antoi muodon ja johdon joukkojen vaistovaraisesti kohoaville liikkeille bolshevikkien vallankumouksellisten tunnuksien linjalla.

Itse asiassa ei bolshevikeilla ollut eikä voinut olla maaliskuussa v. 1917 valmista poliittista armeijaa. Bolshevikit vasta loivat sellaista armeijaa (ja loivat sen vihdoin lokakuuksi 1917 luokkien taistelun ja yhteentörmäysten kuluessa huhtikuusta lokakuuhun 1917, loivat sen sekä huhtikuun mielenosoituksen että kesäkuun ja heinäkuun mielenosoitusten kautta, sekä alue- ja kaupunkiduumain vaalien kautta, että taistelun kautta Kornilovin esiintymistä vastaan, että myös valloittamalla neuvostoja. Poliittinen armeija ei ole sama kuin sotilaallinen. Jos sotilaallinen päällystö lähtee sotaan käsissään jo valmis armeija, niin puolueen täytyy luoda armeijansa itse taistelun kuluessa, luokkien yhteentörmäyksen kuluessa, sitä mukaan kuin joukot itse omasta kokemuksestaan varmistuvat puolueen tunnusten oikeellisuudesta, sen politiikan oikeellisuudesta.

Tietenkin antoi jokainen tuollainen mielenosoitus myöskin vissin valaistuksen silmiltä kätkettyihin voimasuhteisiin, oli eräänlaista tiedustelua, mutta tiedustelu ei tässä ollut mielenosoitusten tarkoitus, vaan sen luonnollinen tulos.

Analysoidessaan tapauksia ennen kapinaa lokakuussa ja verraten niitä huhtikuun — heinäkuun tapauksiin Lenin sanoo:

"Asiat eivät ole nimenomaan niin kuin 20—21 huhtik., 9 p. kesäk. ja 3 p. heinäk. edellä, sillä silloin oli **vaistovarainen kuohuna**, johon me, puolueena, joko emme tarttuneet (huhtik. 20 p.), tai pidätimme tai muutimme rauhallisiksi mielenosoituksiksi, (kesäk. 9 p. heinäk. 3 p.). Sillä me tiesimme hyvin silloin, että Neuvostot eivät ole **vielä** meidän, että talonpojat **vielä** uskovat liberdanilais–tshernovilaiseen[1]) tiehen, mutta eivät bolshevistiseen tiehen (kapinaan), että siis kansan enemmistö ei voi olla meidän puolellamme, että siis kapina on ennenaikainen" (XIV, 2 siv. 284).

On selvää, että pelkällä "tiedustelulla" ei pitkälle päästä.

Kysymys ei ilmeisestikään ollut "tiedustelusta", vaan siitä että:

1) puolue koko Lokakuun valmistusaikana vankasti nojasi taistelussaan vallankumouksellisen joukkoliikkeen vaistovaraiseen nousuun;

2) nojautuen vaistovaraiseen nousuun se säilytti itselleen liikkeen jakamattoman johdon;

3) tällainen liikkeen johto helpotti sille poliittisen joukkoarmeijan muodostamista Lokakuun kapinaa varten;

4) tällainen politiikka ei voinut olla viemättä siihen, että Lokakuun koko valmistus kulki *yhden* puolueen, bolshevikkipuolueen johdolla;

5) tällainen Lokakuun valmistus puolestaan johti siihen, että Lokakuun kapinan tuloksena valta joutui yhden puolueen, bolshevikkipuolueen käsiin.

Siis, *yhden* puolueen, kommunistipuolueen, jakamaton johto Lokakuun valmistuksen perusmomenttina — siinä Lokakuun vallankumouksen luonteenomainen piirre, siinä bolshevikkien taktiikan ensimmäinen erikoisuus Lokakuun valmistuksen aikana.

Tokkopahan tarvitsee todistaa, että ilman tätä bolshevikkien taktiikan erikoisuutta olisi proletariaatin diktatuurin voitto imperialismin oloissa ollut mahdoton.

Tämän seikan kautta Lokakuun vallankumous edullisesti eroaa 1871 vallankumouksesta Ranskassa, jossa

---

1) Liber ja Dahn — menshevikki johtajia, Tshernov — es-erräin johtaja. Suom. huom.

vallankumouksen johdon jakoi keskenään kaksi puoluetta, joista kumpaakaan ei voida sanoa kommunistiseksi puolueeksi.

Toinen erikoisuus. Lokakuun vallankumouksen valmistaminen kävi täten yhden puolueen, bolshevikkipuolueen johdolla. Mutta kuinka hoiti puolue tätä johtoa, mitä linjaa se tapahtui? Tämä valmistus tapahtui *sovittelijapuolueiden* eristämisen linjaa pitkin vaarallisimpina ryhmityksinä vallankumouksen keskeytyessä, es-erräin ja menshevikkien eristämisen linjaa pitkin.

Mikä on leninismin strateginen perussääntö?

Se on sen tunnustaminen, että:

1) vaarallisin vallankumouksen vihollisten yhteiskunnallinen noja vallankumouksellisen purkautumisen kautta ovat *sovittelija-puolueet;*

2) vihollista (tsarismia tai porvaristoa) on mahdoton kukistaa eristämättä näitä puolueita;

3) päänuolet vallankumouksen valmistuskautena on tämän takia suunnattava näiden puolueiden eristämiseen, laajojen työväenjoukkojen niistä eristämiseen.

Taistelukautena tsarismia vastaan, porvaris-demokraattisen vallankumouksen valmistuskautena (1905—1916) oli tsarismin vaarallisin yhteiskunnallinen noja liberaalismonarkistinen puolue, kadettien puolue. Miksi? Siksi että se oli sovittelijapuolue, *sovittelun* puolue tsarismin ja kansan enemmistön, s.o. koko talonpoikaiston välillä. Oli luonnollista, että puolue kohdisti silloin pääiskut kadetteja vastaan, sillä kadetteja eristämättä ei voinut laskea talonpoikain *rikkovan välejään* tsarismin kanssa, ei voitu turvata tätä erontekoa, — ei voitu odottaa vallankumouksen voittoa. Monet eivät silloin ymmärtäneet tätä bolshevistisen strategian erikoisuutta ja syyttivät bolshevikkeja liiasta "kadettien syömisestä", väittäen että taistelu kadetteja vastaan "syrjäyttää" bolshevikeilla taistelun päävihollista, tsarismia vastaan. Mutta nämä syytökset ollen perustetta vailla, merkitsivät bolshevistisen strategian suoraa ymmärtämättömyyttä, joka strategia vaati sovittelija-puolueen eristämistä *sitä varten,* jotta helpotettaisiin, lähennettäisiin päävihollisen voittamista.

Tokkohan on tarpeen todistaa, että ilman tätä strategiaa olisi proletariaatin hegemonian porvaris-demokraattisessa vallankumouksessa ollut mahdoton.

Lokakuun valmistuskautena siirtyi taistelevien voimien painopiste uudelle tasolle. Ei ollut tsaaria. Kadettipuolue muuttui sovittelevasta voimasta hallitsevaksi, imperialismin vallitsevaksi voimaksi. Nyt ei enään käyty taistelua tsarismin ja kansan, vaan porvariston ja proletariaatin välillä. Tänä kautena on imperialismin vaarallisimpana tukena pikkupovarilliset demokraattiset puolueet, menshevikkien ja eserräin puolueet. Miksi? Siksi että nämä puolueet olivat silloin sovittelijapuolueita, imperialismin ja työtätekevien joukkojen *sovittelun* puolueita. On luonnollista, että bolshevikkien pääiskut tällöin suunnattiin näitä puolueita vastaan sillä, eristämättä näitä puolueita ei voitu odottaa työtätekevien joukkojen *erkanemista* imperialismista, eikä turvaamatta tätä erkanemista voinut odottaa neuvostovallankumouksen voittoa. Monet eivät ymmärtäneet silloin tätä bolshevistisen taktiikan erikoisuutta, vaan syyttivät bolshevikkeja "liiallisesta vihasta" es-erriä ja menshevikkeja kohtaan ja että he "unohtivat" peruspäämäärän. Mutta Lokakuun koko valmistuskausi puhuu kaunopuheisesti siitä, että

vain tällaisella taktiikalla saattoivat bolshevikit turvata Lokakuun vallankumouksen voiton.

Tämän kauden luonteenomaisena piirteenä on työtätekevien talonpoikaisjoukkojen vallankumouksellistuminen, heidän pettymisensä es-erräin ja menshevikkien suhteen, heidän erkanemisensa näistä puolueista, heidän kääntymisensä suoran proletariaatin ympärille liittymisen puoleen ainoana loppuun saakka vallankumouksellisena voimana, joka on kykenevä viemään maan rauhaan. Tämän kauden historia on es-erräin ja menshevikkien taistelun historiaa toiselta puolelta, ja bolshevikkien toiselta puolelta talonpoikain työtätekevistä joukoista, näiden joukkojen voittamisesta. Tämän taistelun kohtalon ratkaisivat kokoomusaika, kerenskiläisyyden aika, es-erräin ja menshevikkien kieltäytyminen tilanherrain maiden takavarikoimisesta, es-erräin ja menshevikkien taistelu sodan jatkamisen puolesta, kesäkuun hyökkäys rintamalla, kuolemanrangaistus sotilaille, Kornilovin kapina. Ja ratkaisivat nämä tämän kohtalon kokonaan bolshevistisen strategian hyväksi. Sillä eristämättä eserriä ja menshevikkeja olisi ollut mahdoton kumota imperialistien hallitusta, kumoamatta tätä hallitusta olisi ollut mahdoton päästä irti sodasta. Es-erräin ja menshevikkien eristämispolitiikka osoittautui ainoaksi oikeaksi politiikaksi.

Täten, menshevikkien ja es-erräin puolueiden eristäminen Lokakuun valmistuksen johtamisen peruslinjana, — siinä bolshevikkien taktiikan toinen erikoisuus.

Tokkohan on tarpeen selittää, että ilman tätä bolshevikkien taktiikan erikoisuutta olisi työväenluokan ja talonpoikain työtätekevien joukkojen liitto riippunut ilmassa.

On karakteristista, että tästä bolshevistisen taktiikan erikoisuudesta tov. Trotski ei puhu mitään, tai tuskin mitään *Lokakuun läksyissään*.

Kolmas erikoisuus. Puolueen johtotyö Lokakuun valmistuksissa kävi siis es-erräin ja menshevikkien eristämisen linjalla, työväen ja talonpoikain laajojen joukkojen niistä eristämisen linjalla. Mutta miten suoritti puolue tämän eristämisen konkreettisesti, missä muodossa, millä tunnuksilla? Se suoritti sen joukkojen vallankumouksellisen liikkeen muodossa neuvostovallan puolesta, tunnuksella "kaikki valta neuvostoille", taistelun tiellä neuvostojen muuttamiseksi joukkojen mobilisoimisen elimistä kapinan elimiksi, vallan elimiksi, proletaarisen valtiovallan uudeksi koneistoksi.

Miksi tarttuivat bolshevikit juuri neuvostoihin organisatoorisena päävipusimena, joka kykeni helpottamaan menshevikkien ja es-erräin eristämisen asiaa, joka oli sopiva viemään eteenpäin proletaarisen vallankumouksen asiaa ja jonka tehtäväksi oli tuleva johtaa työtätekeväin miljoonaiset joukot proletariaatin diktatuurin voittoon?

Mitä ovat neuvostot?

"Neuvostot, — puhui Lenin jo syyskuussa v. 1917, — ovat uusi valtiokoneisto, joka ensiksikin antaa työväen ja talonpoikain aseellisen voiman, samalla kun tämä voima ei ole eristetty kansasta, kuten vanhan vakinaisen armeijan voima, vaan on mitä läheisimmin kytketty siihen; sotilaallisessa suhteessa on tämä voima verrattomasti paljon mahtavampi kuin entinen; vallankumouksellisessa suhteessa ei sitä voida millään korvata. Toiseksi, tämä koneisto antaa yhteyden joukkojen kanssa, niin läheisen, katkeamattoman, helposti koetellun ja uusitun yhteyden kansan enemmistön kanssa, että mitään sellaista ei vanhassa valtiokoneistossa ole ajateltavissakaan. Kolmanneksi, tämä koneisto on valittavuutensa ja kokoonpanonsa muutettavuuden takia kansan tahdon mukaan, ilman byrokraattisia muodollisuuksia, ver-

rattomasti paljon demokraattisempi kuin entinen koneisto. Neljänneksi, se antaa lujan yhteyden mitä erilaisimpain ammattien kanssa, täten helpottaen mitä moninaisempia ja syväluonteisimpia uudistuksia ilman byrokratiaa. Viidenneksi, se antaa etujoukon, s.o. **sorrettujen** luokkien, työläisten ja talonpoikain tietoisimman, tarmokkaimman etumaisen osan organisatiomuodon, ollen täten koneisto, jonka avulla sorrettujen luokkien etujoukko voi kohottaa, kasvattaa, opettaa ja vetää mukaansa näiden luokkien **koko jättiläisjoukot,** jotka tähän saakka ovat olleet aivan poliittisen elämän ulkopuolella, historian ulkopuolella. Kuudenneksi, se antaa mahdollisuuden yhdistää parlamenttarismin edut välittömän ja suoran demokratian etujen kanssa, s.o. yhdistää kansan valittujen edustajain ominaisuudessa sekä lakia säätävät toiminnat että **lakien toimeenpanon.** Verrattuna porvarilliseen parlamenttarismiin on tämä sellainen askel eteenpäin demokratian kehityksessä, jolla on maailmanhistoriallinen merkitys... Jos ei vallankumouksellisten luokkien luomiskyky olisi luonut neuvostoja, niin proletaarinen vallankumous olisi Venäjällä ollut toivoton juttu, sillä vanhalla koneistolla, epäilemättä, proletariaatti ei olisi voinut pitää valtaa, mutta uutta koneistoa ei niin äkkiä voi luoda" (Teokset, ven. kiel. XIV, 2, siv. 228—230).

Kas siksi tarttuivat bolshevikit neuvostoihin organisatoorisena perusrenkaana, joka oli kyllin voimakas helpottamaan Lokakuun vallankumouksen järjestämistä ja proletaarisen valtiovallan uuden mahtavan koneiston luomista.

Tunnus "kaikki valta neuvostoille" kävi sisäisen kehityksensä katsantokannalta läpi kaksi astetta, ensimmäisen (bolshevikkien heinäkuun tappioon asti, kaksinvallan aikana) ja toisen (Kornilovin kapinan häviön jälkeen).

Ensi asteella tämä tunnus tarkotti menshevikkien ja es-erräin liiton hajoamista kadettien kanssa, neuvostohallituksen muodostamista menshevikeistä ja es-erristä (sillä neuvostot olivat tänä aikana es-erräläismenshevistisiä), agitation vapauden oikeutta oppositiolle (s.o. bolshevikeille) ja puolueen taistelu-vapautta neuvostojen sisällä päämääränä, jotta tällaisen taistelun tietä bolshevikkien onnistuisi valloittaa neuvostot ja muuttaa neuvostohallituksen kokoonpano vallankumouksen rauhallisen kehityksen järjestyksessä. Tämä plaani ei tietenkään merkinnyt proletariaatin diktatuuria. Mutta se epäilemättä helpotti niiden ehtojen luomista, jotka ovat välttämättömät diktatuurin saavuttamiselle sillä se asettamalla valtaan menshevikit ja es-errät ja pakottamalla heidät itse teossa toteuttamaan vallankumousvastaista ohjelmaansa, joudutti näiden puolueiden todellisen luonteen paljastamista, joudutti niiden eristämistä, niiden joukoista irroittamista. Bolshevikkien tappio heinäkuussa keskeytti kuitenkin tämän kehityksen, antaen ylipainon kenraalien ja kadettien vastavallankumoukselle sekä heittäen es-errät ja menshevikit tämän syliin. Tämä seikka pakoitti puolueen väliaikaisesti ottamaan pois päiväjärjestyksestä tunnuksen "kaikki valta neuvostoille", jotta sen uudestaan voisi asettaa vallankumouksen uuden nousun oloissa.

Kornilovin kapinan tappio avasi toisen vaiheen. Tunnus "kaikki valta neuvostoille" tuli jälleen päiväjärjestykseen. Mutta nyt ei tämä tunnus enää merkinnyt samaa kuin ensi vaiheissa. Sen sisältö oli perusteellisesti muuttunut. Nyt tämä tunnus merkitsi täyttä erontekoa imperialismista ja vallansiirtymistä bolshevikeille, sillä neuvostot olivat jo enemmistöltään bolshevistisia. Nyt tämä tunnus merkitsi vallankumouksen suoraa siirtymistä proletariaatin diktatuuriin kapinan tietä. Enemmän, nyt tämä tunnus merkitsi proletariaatin diktatuurin organi-

soimista ja valtiollista muodostamista.

Neuvostojen valtiovallan elimiksi muuttamisen taktiikan arvaamaton merkitys oli siinä, että se tempasi työtätekevien miljoonaiset joukot irti imperialismista, tuhosi menshevikkien ja es-erräin puolueiden vaikutusvallan imperialismin aseena ja vei nämä joukot niin sanoaksení suoraa päätä proletariaatin diktatuuriin.

Siis, neuvostojen valtiovallan elimiksi muuttamisen politiikka tärkeimpänä sovittelijapuolueiden eristämisen ja proletariaatin diktatuurin voiton ehtona, — sellainen oli bolshevikkien taktiikan kolmas erikoisuus Lokakuun valmistusaikana.

Neljäs erikoisuus. Kuva olisi epätäydellinen, jos me emme käsittelisi kysymystä, kuinka ja miksi bolshevikkien onnistui muuttaa puoluetunnuksensa miljoonaisten joukkojen tunnuksiksi, jotka veivät eteenpäin vallankumousta, kuinka ja miksi heidän onnistui saada vamistetuksi politiikkansa oikeellisuudesta ei vain etujoukko eikä vain työväenluokan enemmistö, vaan myös kansan enemmistö.

Juttu on siinä, että vallankumouksen voitolle, jos tämä vallankumous on todella kansan vallankumous, joka valtaa miljoonaiset joukot, — ei riitä pelkästään puolueen tunnusten oikeellisuus. Vallankumouksen voittoon on tarpeen vielä yksi välttämätön ehto, nimittäin: että itse joukot oman kokemuksensa perusteella varmistuvat näiden tunnuksien oikeellisuudesta. Vain silloin tulevat puolueen tunnukset itsensä joukkojen tunnuksiksi. Vain silloin tulee vallankumous todelliseksi kansan vallankumoukseksi. Eräs bolshevikkien taktiikan erikoisuus Lokakuun valmistuskautena on se, että se kykeni oikein määrittelemään ne tiet ja käänteet, jotka luonnollisesti johtavat joukot puolueen tunnuksiin, niin sanoaksemme itse vallankumouksen kynnykselle, helpottaen niille täten näiden tunnusten oikeellisuuden oman kokemuksensa perusteella tunnustelemista, koettelemista ja tajuamista. Toisin sanoen, eräs bolshevikkien taktiikan erikoisuus on siinä, että se ei sekota puolueen johtamista ja joukkojen johtamista, että se selvästi näkee erotuksen ensimmäisen lajisen ja toisen lajisen johtamisen välillä, että se täten on tiedettä, ei vain puolueen johtamisessa, vaan myös työtätekevien miljoonaisten joukkojen johtamisessa.

Havaintoesimerkki tämän bolshevistisen taktiikan erikoisuuden täyttämisestä on perustavan kokouksen kokoonkutsumisen ja hajoittamisen kokemus.

On tunnettua, että bolshevikit kohottivat neuvostotasavallan tunnuksen jo huhtikuussa v. 1917. On tunnettua, että perustava kokous on porvarillinen parlamentti, joka juuria myöten on vastakkainen neuvostojen tasavallan perusteille. Kuinka voi tapahtua, että bolshevikit kulkien neuvostojen tasavaltaa kohti, vaativat sen ohella väliaikaiselta hallitukselta perustavan kokouksen välitöntä kokoonkutsumista? Kuinka voi tapahtua, että bolshevikit eivät ainoastaan ottaneet osaa perustavan kokouksen vaaleihin, vaan vielä itse kutsuivat sen kokoon? Kuinka voi tapahtua, että bolshevikit sallivat kuukautta ennen kapinaa, siirryttäessä vanhasta uuteen, mahdollisuuden väliaikaisesti yhdistää neuvostojen tasavalta ja perustava kokous? Tämä "tapahtui" siitä syystä, että:

1) perustavan kokouksen aatos oli kaikkein suosituimpia aatoksia väestön laajojen joukkojen keskuudessa;

2) perustavan kokouksen välittömän kokoonkutsumisen tunnus hel-

potti väliaikaisen hallituksen vastavallankumouksellisen luonteen paljastamista;

3) riistääkseen kansan joukkojen silmissä perustavan kokouksen aatteelta kunniakehän oli välttämätön johtaa nämä joukot perustavan kokouksen muureille vaatimaan maata, rauhaa, neuvostovaltaa, saattaen nämä täten vastakkain todellisen ja elävän perustavan kokouksen kanssa;

4) vain täten saatettiin helpottaa joukkoja vakuuttautumaan oman kokemuksensa perusteella perustavan kokouksen vastavallankumouksellisuudesta ja sen hajoittamisen välttämättömyydestä;

5) Kaikki tämä luonnollisesti edellytti mahdollisuutta sallia väliaikaisesti neuvostojen tasavallan ja perustavan kokouksen yhdenaikaisuutta eräänä keinona perustavan kokouksen tarpeettomuuden osoittamiseksi;

6) Tällainen yhdistelmä jos se toteutuisi, voisi kaiken vallan neuvostoille siirtymisen *oloissa* merkitä ainoastaan perustavan kokouksen neuvostojen alaiseksi alistamista, sen muuttamista neuvostojen lisäkkeeksi, sen kivutonta kuolemaa.

Tokkopa tarvitsee todistaa, että ilman tällaista bolshevikkien taktiikkaa ei perustavan kokouksen hajalle ajaminen olisi käynyt niin sileästi eivätkä es-erräin ja menshevikkien myöhemmät tunnuksella "kaikki valta perustavalle kokoukselle" esiintymiset olisi niin rytinällä romahtaneet.

"Me otimme osaa, — sanoo Lenin, — Venäjän porvarillisen parlamentin, perustavan kokouksen vaaleihin syys-marraskuussa 1917. Oliko tämä politiikka oikea vai eikö?... Eikö meillä, venäläisillä bolshevikeilla, ollut syys- marraskuussa 1917 enemmän kuin millä tahansa länsimaisilla kommunisteilla oikeutta pitää parlamenttarismia Venäjällä poliittisesti ylielettynä? Oli tietenkin, sillä eihän ole kysymys siitä, ovatko porvarilliset parlamentit olleet olemassa kauan vaiko lyhyen aikaa, vaan siitä, missä määrin työtätekevien laajat joukot ovat (aatteellisesti, poliittisesti, käytännöllisesti) **valmiit** vastaan ottamaan neuvostojärjestelmän ja hajoittamaan tai sallimaan hajoittaa porvaris-demokraattisen parlamentin. Että Venäjällä syys-marraskuussa 1917 kaupunkien työväenluokka, sotilaat ja talonpojat olivat, erikoisten olosuhteitten sarjan vuoksi, harvinaisen valmistuneet vastaan ottamaan neuvostojärjestelmän ja mitä kansanvaltaisimman porvarillisen parlamentin hajoittamiseen, se on aivan kiistämätön ja täysin todettu historiallinen tosiasia. Mutta siitä huolimatta bolshevikit **eivät** boikottaneet perustavaa kokousta, vaan ottivat osaa vaaleihin sekä ennen proletariaatin poliittisen vallan valtaamista että **sen jälkeen.**" (**Vasemmistolaisuus**, siv. 50).

Miksi he eivät boikottaneet perustavaa kokousta? Siksi, sanoo Lenin, että:

"Jopa muutama päivä ennen neuvosto-tasavallan voittoa, jopa tämän voiton **jälkeen**, osanotto porvaris-demokraattiseen parlamenttiin ei ainoastaan ole vahingoittamatta vallankumouksellista proletariaattia, vaan tekee sille helpommaksi **todistaa** takapajuisille joukoille, miksi sellaiset parlamentit on hajoitettava, **helpottaa** "porvarillisen parlamentarismin poliittista ylielämistä". (siv. 51).

On kuvaavaa, että tov. Trotski ei ymmärrä tätä bolshevistisen taktiikan erikoisuutta, vaan virnistelee perustavan kokouksen neuvostojen kanssa yhdistämisen "teorialle" hilferdingiläisyytenä.

Hän ei ymmärrä, että tällaisen yhdistelmän salliminen kapinan tunnuksen ja neuvostojen todennäköisen voiton *yhteydessä,* johon yhtyy perustavan kokouksen kokoonkutsuminen, on ainoa vallankumouksellinen taktiikka, jolla ei ole mitään yhteistä hilferdingiläisen taktiikan kanssa, joka muuttaa neuvostot perustavan kokouksen lisäkkeeksi, että muutamien tovereiden virhe *tässä* kysymyksessä ei anna hänelle oi-

keutta parjata Leninin ja puolueen aivan oikeaa kantaa "kombinoituun valtiollisuuteen" nähden visseissä oloissa (XIV, 2, siv. 275).

Hän ei ymmärrä, että ilman bolshevikkien omaperäistä politiikkaa perustavan kokouksen yhteydessä heidän ei olisi onnistunut voittaa puolelleen miljoonaisia kansanjoukkoja, joita joukkoja valloittamatta he eivät olisi voineet muuttaa Lokakuun kapinaa syväksi kansan vallankumoukseksi.

On kiinnostavaa, että tov. Trotski virnistelee jopa sanoille "kansa", "vallankumouksellinen demokratia" yms., joita tavataan bolshevikkien kirjoituksissa, pitäen niitä marxilaisille sopimattomina.

Tov. Trotski nähtävästi unohtaa, että Lenin, joka epäilemättä oli marxilainen, jopa syyskuussa 1917, kuukautta ennen diktatuurin voittoa, kirjoitti "kaiken vallan välittömän siirtymisen välttämättömyydestä *vallankumouksellisen demokratian* käsiin, jonka päänä on vallankumouksellinen proletariaatti" (XIV, 2, siv. 139).

Tov. Trotski nähtävästi unohtaa, että Lenin, joka epäilemättä oli marxilainen, siteeraten Marxin tunnettua kirjettä Kugelmannille (huhtik. 1871) että byrokraattis-sotilaallisen valtiokoneiston särkeminen on kaiken todellisen *kansan* vallankumouksen edellytys-ehto, kirjoittaa mustana valkealle seuraavat rivit:

"Erikoisen huomion ansaitsee Marxin eritttäin syvä huomautus, että byrokraattis-sotilaallisen valtiokoneiston hävittäminen on "jokaisen todellisen **kansan** vallankumouksen edellytys-ehto". Tämä kansan vallankumouksen käsite tuntuu oudolta Marxin suussa, ja Venäjän plehanovilaiset ja menshevikit, nämä Struben seuraajat, jotka haluavat lukeutua marxilaisiin, voisivat, mukamas, selittää tällaisen Marxin lauseen "huomaamattomuudeksi" (lapsukseksi). Ne ovat vääreutäneet marxismin sellaiseksi surkean liberaaliseksi, että niille ei ole mitään muuta kuin porvarillisen ja proletaarisen vallankumouksen vastakkain asettaminen, ja senkin vastakkain asettamisen ymmärtävät he mahdottoman kuolleesti!!. Euroopassa ei proletariaatti v. 1871 missään mantereen maassa muodostanut kansan enemmistöä. "Kansan" vallankumous, joka saa liikkeelle todellisen enemmistön, saattoi olla sellainen vain käsittämällä proletariaatin ja talonpoikaiston. Molemmat luokathan silloin muodostivat "kansan". Molempia luokkia yhdistää se, että "byrokraattis-sotilaallinen valtiokoneisto" sortaa, polkee, riistää niitä. **Särkeä** tämä koneisto, lyödä se rikki — siinä "kansan" todellinen etu — sen enemmistön, työläisten ja talonpoikain enemmistön etu, tällainen on "edellytys-ehto" köyhimpäin talonpoikain vapaalle liitolle proletariaatin kanssa, mutta ilman sellaista liittoa ei olisi demokraattinen vallankumous luja eikä sosialistinen mullistus mahdollinen" (XIV, 2, siv. 327—328).

Näitä Leninin sanoja ei saa unohtaa.

Siis, kyky saada joukot varmistumaan niiden oman kokemuksen perusteella puolueen tunnusten oikeellisuudesta vetämällä ne joukot vallankumouksellisille asemille, mitä tärkeimpänä ehtona miljoonien raatajien puolueen puolelle valtaamiselle, — siinä bolshevikkien taktiikan neljäs erikoisuus Lokakuun valmistuskautena.

Arvelen, että sanottu täysin riittää selvittämään tämän taktiikan luonteenomaiset piirteet.

IV. LOKAKUUN VALLANKUMOUS MAAILMANVALLANKUMOUKSEN ALKUNA JA EDELLYTYKSENÄ.

On epäilemätöntä, että yleinen vallankumouksen yhtäaikaisen voiton teoria Euroopan päämaissa, teoria sosialismin voiton mahdottomuudesta yhdessä maassa, — on osoittautunut teennäiseksi, elinkyvyttömäksi teoriaksi. Proletaarisen vallankumouksen seitsenvuotinen his-

toria Venäjällä ei puhu tämän teorian puolesta, vaan sitä vastaan. Tätä teoriaa ei voida hyväksyä — ei ainoastaan maailmanvallankumouksen kehityksen kaavana, vaan se on ilmeisten tosiasiain vastainen. Sitä voi vielä vähemmän hyväksyä tunnukseksi, sillä se sitoo eikä vapauta eri maiden alotetta, joissa käy mahdolliseksi, vissien historiallisten ehtojen voimasta, itsenäisesti murtaa pääoman rintama, sillä se antaa yllykkeen — ei aktiiviseen hyökkäykseen pääomaa vastaan eri maiden puolelta, vaan passiiviseen "yleisen liikkeellelähdön" hetken odottamiseen, sillä se viljelee eri maiden proletaarien keskuudessa — ei vallankumouksellisen päättäväisyyden henkeä, vaan hamlettimaisten epäilyjen henkeä, että "jos toiset eivät kannata". Lenin on täysin oikeassa puhuessaan, että proletariaatin voitto yhdessä maassa on "tyypillinen tapaus", että "yhtäaikainen vallankumous useissa maissa" voi olla vain "harvinainen poikkeus" (XV, siv. 466—467).

Mutta Leninin vallankumousteoria ei, kuten tunnettu, rajotu vain tähän asian puoleen. Se on sen lisäksi maailmanvallankumouksen kehityksen teoria[1]). Sosialismin voitto yhdessä maassa ei ole itsetyydyttävä tehtävä. Voittavan maan vallankumouksen ei ole katsottava itseään itsetyydyttävänä suureena, vaan apukeinona, välineenä proletariaatin voiton jouduttamiseksi kaikissa maissa. Sillä vallankumouksen voitto yhdessä maassa, tässä tapauksessa Venäjällä ei ole ainoastaan imperialismin epätasaisen kehityksen ja etenevän hajaantumisen tuote. Se on sen ohella maailman vallankumouksen alku ja edellytys.

On epäilemätöntä, että maailman vallankumouksen kehityksen tiet eivät ole niin yksinkertaiset, kuin aikaisemmin saattoi näyttää, vallankumouksen voittoon asti yhdessä maassa, kehittyneen imperialismin ilmenemiseen saakka, joka on "sosialistisen vallankumouksen aatto". Sillä on tullut sellainen uusi tekijä, kuin kehittyneen imperialismin oloissa vaikuttava kapitalististen maiden epätasaisen kehityksen laki, joka puhuu sotilaallisten yhteentörmäysten kiertämättömyydestä, pääoman maailman rintaman yleisestä heikkenemisestä ja sosialismin voiton mahdollisuudesta yksityisissä maissa. Sillä on tullut sellainen uusi tekijä kuin valtava neuvostomaa, joka on Lännen ja Idän välillä, maailman finanssiriistännän keskuksen ja siirtomaasorron areenan välillä, joka pelkällä olemassaolollaan vallankumouksellistuttaa koko maailmaa.

Kaikki tämä on sellaisia tekijöitä (en puhu muista, vähemmän tärkeistä tekijöistä), joita ei voi olla huomioon ottamatta tutkittaessa maailman vallankumouksen teitä.

Ennen tavallisesti luultiin, että vallankumous kehittyy sosialismin elementtien tasaisen "kypsymisen" tietä, ennenkaikkea kehittyneimmissä, "etumaisissa" maissa. Nyt tätä käsitettä täytyy oleellisesti muuttaa.

"Kansainvälisten suhteiden systeemi, — sanoo Lenin, — on nyt mutkistunut siten, että Euroopassa yksi valtio on isäntävaltioiden orjuuttama, se on Saksa. Sitten eräät valtiot, jopa Lännen vanhimmat valtiot, joutuivat voiton voimalla sellaisiin oloihin, jolloin ne voivat käyttää tätä voittoa antaakseen muutamia vähemmän tärkeitä myönnytyksiä sorretuille luokilleen, jotka myönnytykset kuitenkin lykkäävät vallankumouksellista liikettä niissä ja luovat eräänlaisen "yhteiskunnallisen rauhan" ulkonäön.

"Samaan aikaan koko joukko maita: Itä, Intia, Kiina, yms, juuri viime imperialistisen sodan voimasta joutui lopullisesti pois raiteiltaan. Niiden

[1]) Katso "Leninismin perusteita".

kehitys kääntyi lopullisesti yleis eurooppalaisen kapitalistisen mittapuun mukaiseksi. Niissä alkoi yleis-eurooppalainen kuohunta. Ja koko maailmalle on nyt selvä, että ne on joutuneet tällaiseen kehitykseen, joka ei voi olla viemättä koko maailman kapitalismia pulaan."

Tämän johdosta, ja tämän yhteydessä

"Länsi-eurooppalaiset kapitalistiset maat suorittavat kehityksensä sosialismiin... ei niinkuin me aikaisemmin odotimme. Ne eivät suorita sitä siten, että niissä sosialismi tasaisesti "kypsyy", vaan siten, että toiset maat riistävät toisia, siten että riistetään ensimmäistä imperialistisen sodan aikana voitetuista maista, yhdessä koko Idän riistämisen kanssa. Mutta Itä, toiselta puolen, joutui lopullisesti vallankumoukselliseen liikkeeseen juuri tämän ensimmäisen imperialistisen sodan voimasta ja lopullisesti kiertyi maailman vallankumouksellisen liikkeen yleiseen pyörteeseen." (XVIII, 2, siv. 135—136).

Jos tähän lisätään se tosiasia, että ei vain voitetuita maita ja siirtomaita riistä voittajamaat, vaan että osa voittajamaistakin joutuu mahtavimpien voittajamaiden, Amerikan ja Englannin finanssiriistännän piiriin; että ristiriidat kaikkien näiden maiden kesken ovat maailman imperialismin hajoamisen mitä tärkeimpänä tekijänä, että paitsi näitä ristiriitoja on vielä ja kehittyy mitä syvimpiä ristiriitoja jokaisen näiden maiden sisällä; että kaikkia näitä ristiriitoja syventää ja kärjistää se tosiasia, että rinnan näiden maiden kanssa on olemassa suuri neuvostojen tasavalta, — jos kaikki tämä otetaan huomioon, niin kansainvälisen tilanteen erikoisuus käy enemmän tai vähemmän täydelliseksi.

On kaikkein luultavinta, että maailman vallankumous tulee kehittymään siten, että joukko uusia maita vallankumouksellisesti joutuu pois imperialististen valtioiden systeemistä näiden maiden saadessa kannatusta imperialististen maiden proletariaatin puolelta. Me näemme, että ensimmäinen pois joutunut maa, ensimmäinen voittoisa maa jo saa kannatusta muiden maiden työläisiltä ja työtätekeviltä joukoilta yleensä. Ilman tätä kannatusta se ei olisi voinut pysyä. Epäilemättä tämä kannatus tulee voimistumaan ja kasvamaan. Mutta on myös epäilemätöntä, että itse maailman vallankumouksen kehitys, itse joidenkin uusien maiden imperialismista erkanemisen prosessi tulee tapahtumaan sitä pikemmin ja perinpohjaisemmin, minkä perusteellisemmin sosialismi lujittuu ensimmäisessä voittoisassa maassa, minkä nopeammin tämä maa muuttuu maailman vallankumouksen edelleen kehkeytymisen tukikohdaksi, imperialismin jatkuvan hajaantumisen vivuksi.

Jos on tosi väittämä, että sosialismin *lopullinen* voitto ensimmäisessä vapautuneessa maassa on mahdoton ilman muutamien maiden proletaarien yhteisiä ponnistuksia, niin yhtä tosi on sekin, että maailman vallankumous kehkeytyy sitä nopeammin ja perusteellisemmin, minkä tehoisammaksi tulee apu ensimmäiselle sosialistiselle maalle kaikkien muiden maiden työläisten ja työtätekevien joukkojen puolelta.

Missä tulee tämän avun ilmetä?

Sen tulee ilmetä ensiksikin siinä, että voittava maa "suorittaa suurimman määrän mitä voidaan yhdessä maassa vallankumouksen kehittämisen, kannattamisen, herättämisen *hyväksi kaikissa maissa.*" (XV, 2, siv. 502.)

Sen tulee ilmetä toiseksi siinä, että voittava proletariaatti yhdessä maassa, "pakkoluovuttaen kapitalistit ja järjestäen sosialistisen tuotannon, nousee muuta, kapitalistista maailmaa vastaan, vetäen puolelleen muiden maiden sorretut luokat, nostattaen niitä kapinaa kapitalisteja

vastaan, esiintyen tarpeen vaatiessa sotavoimallakin riistäviä luokkia ja niiden hallituksia vastaan (XIII, siv. 133).

Luonteenomainen tämän, voittavan maan puolelta annettavan avun erikoisuus ei ole vain siinä, että se jouduttaa muiden maiden proletaarien voittoa, vaan myös siinä, että se, tätä voittoa helpottaen, täten myös turvaa sosialismin *lopullisen* voiton ensimmäisessä voittaneessa maassa.

On luultavinta, että maailman vallankumouksen kulussa, imperialismin tukikohtina eri kapitalistisissa maissa ja näiden maiden systeemissä koko maailmassa, syntyy sosialismin tukikohtia eri neuvostomaissa ja näiden tukikohtien systeemi koko maailmassa, jolloin taistelu näiden kahden systeemin kesken tulee täyttämään maailman vallankumouksen kehkeytymisen historian.

"Sillä, — sanoo Lenin, — mahdoton on vapaa kansojen yhtyminen sosialismissa ilman enemmän tai vähemmän pitkää, sitkeää sosialististen tasavaltain taistelua jälelle jääväin valtioiden kanssa."

Lokakuun vallankumouksen maailmanmerkitys ei ole vain siinä, että se on yhden maan suuri alote imperialismin systeemin murtamisessa ja ensimmäinen sosialismin tukikohta imperialistimaiden valtameressä, vaan myös siinä, että se on maailman vallankumouksen ensimmäinen etappi ja sen edelleen kehkeytymisen mahtava tukiasema.

Siksi eivät ole väärässä ainoastaan ne, jotka unohtaen Lokakuun vallankumouksen kansainvälisen merkityksen selittävät vallankumouksen voiton puhtaasti kansalliseksi ja pelkästään kansalliseksi ilmiöksi. Väärässä ovat myöskin ne, jotka muistaen Lokakuun vallankumouksen kansainvälistä luonnetta ovat taipuvaiset katsomaan tätä vallankumousta jonakin passiivisena, joka on ainoastaan kutsuttu ottamaan tukea ulkoapäin. Itse asiassa ei vain Lokakuun vallankumous tarvitse kannatusta muiden maiden vallankumousten puolelta, vaan myös näiden maiden vallankumous tarvitsee kannatusta Lokakuun vallankumouksen puolelta jouduttaakseen ja viedäkseen eteenpäin maailman imperialismin kukistamisen asiaa.

17. 12. 24.

L. MADJAR

Maailman talouspula ja kapitalismin vakaantumisen loppu

KAPITALISTINEN maailma on astunut ennennäkemättömän talouspulan neljännelle vuodelle. Kenelläkään ei ole syytä vakuuttaa, että pula "helpponee", sillä pula syvenee yhä enemmän ja enemmän. Tiedot eri maiden tai eri tuotantoalojen tuotannon supistumisesta, työttömyyden kasvusta, osoittimet siitä, monellako prosentilla on kuormitettu tuotantokoneisto eri kapitalistisissa maissa, miten hävitetään tuotantovoimia ja tuotettuja tavaroita, miten alennetaan työpalkkoja, miten on käynnissä pääoman hyökkäys työväenluokan yhteiskunnallisia voittoja vastaan — kaikki tämä kaunopuheisesti todistaa pulan jatkuvasta syvenemisestä. Ei ole erikoisesti tarpeen käsitellä kysymystä pulan muista osoittajista, kuten: sisämaan kaupan ja tavaravaihdon supistumisesta eri maissa ja maailman markkinoilla, hintojen alene-

misesta, saksien avautumisesta, luottopulan nopeasta laajenemisesta, rahapulasta useimmissa kapitalistimaissa, lukuisista vararikoista, köyhtymisestä, köyhälistymisestä, pikkuporvariston ja talonpoikaiston joukkojen tuhoutumisesta jne. Kiistämättömien faktojen todistamiseen ei kannata kuluttaa aikaa ja voimia.

Oli aika, jolloin piti riidellä siitä, onko pula tai ei ole, kehittyykö se tai ei kehity. Oli aika, jolloin piti väitellä siitä, eivätkö yksityiset konjuktuurien horjumiset merkitse pulasta ulospääsyn alkua. Oli aika, jolloin piti kiistellä siitä, valtaako pula etenevässä liikkeessään kaikki maat, kaikki tuotannon alat. Oli aika, jolloin piti väitellä siitä, lievittääkö tai kärjistääkö kapitalismin monopolinen luonne pulan kulkua, onko "järjestynyttä" kapitalistista taloutta tai ei, onko "järjestynyttä" kapitalismia tai ei, onko monopoolisen kapitalismin olosuhteissa mahdollista tasoittaa tai säännöstellä konjunktuureja, tai ei. Oli aika, jolloin piti väitellä siitä, ovatko vahingonkorvausmaksut ja sotavelat pulan aiheuttamia ja ratkaiseeko näiden kysymysten poistaminen pulan probleemin. Oli aika, jolloin piti väitellä siitä, voidaanko pula poistaa luotto- ja rahajärjestelmän taholta, eikö deflatio- tai inflatiopolitiikka johda pulan päättymiseen, eikö luoton supistaminen tai laajentaminen anna ulospääsyä. Nyt on itse pulan kulku ratkaissut kaikki nämä riitakysymykset. Pula on tullut yleismaailmalliseksi, se on vallannut kaikki maat ja kaikki tuotannon alat, kapitalismin monopoolinen luonne kärjistää eikä heikennä pulaa, ei ole "järjestettyä" kapitalistista taloutta, konjunktuurin tasoittaminen tai säännösteleminen on mahdotonta, vahingonkorvaukset ja sotavelat muodostavat vain yhden momentin pulan kärjistymisessä, vaan eivät ole lainkaan sen syynä, luotto- ja rahatoimenpiteillä ei pulan sairautta voida parantaa, inflatio ei myöskään enempää kuin deflatiokaan auta pulaa vastaan jne.

Kaikki porvarilliset ja sosialidemokraattiset teoriat ja teoreetikot ovat osoittautuneet vääriksi. Marxismin-leninismin teoria pulista perii voiton. Vain se on voinut orientoida pulan monimutkaisissa ilmiöissä.

Oletamme, ettei ole tarpeen osoittaa, että heinäkuun lopulla Amerikan Yhdysvalloissa alkanut pörssikuume ei lainkaan merkitse konjunktuurien paranemista. Pula hyökkää Hooveria vastaan, ja Hoover nyt koettaa hyökätä pulaa vastaan. Mobilisoiden rekonstruktiivisen finanssikorporation ja liittojärjestelmän varat, pannen alttiiksi dollarin horjumattomuuden, Yhdysvaltojen hallitus heittää valtavia varoja, valtavan suuria krediittejä pörssikeinotteluun. Näiden toimenpiteiden avulla onnistuttiin kohottamaan pörssikursseja kahden kolmen viikon kuluessa 80—100 %. On ymmärrettävää, että lyhytaikaiset krediitit ja vapaat rahapääomat syöksyivät heti muista maista New Yorkin pörssiin, osallistuakseen keinotteluun. Muutamien keinottelun esineinä olevain tavarain hinnat, varsinkin värimetallin ja kautshukin, kohosivat. Ameriikkalaiset pankkiirit ilmoittivat järjestävänsä pul'in vehnän ja puuvillan hintojen korottamiseksi. Sen johdosta että Yhdysvalloissa tulee huono vehnäsato ja sadon toiveet Kanadassa huononivat, ovat vehnän hinnat todella nousseet. Pörssin vilkastumista ei kuitenkaan vastaa mikään reaalinen paraneminen tuotannon ja vaihdon alalla. Päinvastoin tapahtui Yhdysvalloissa heinäkuussa jatkuva tuotannon supistuminen. Pörssin vilkastuminen ei ole merkkinä kon-

junktuurien muutoksesta, vaan vain Hooverin palavasta halusta voittaa presidenttivaaleissa. Voidaanko epäillä sitä, että pörssikuume New Yorkissa ei merkitse käännettä parempaan päin pulan kulussa, vaan vain ankaran uuden pulan puuskan alkua.

Me emme koeta tässä esittää niin sanottuja numeroyhteenvetoja kolme vuotta kestäneestä maailman taloudellisesta pulasta. Nämä yhteenvedot ovat enemmän tai vähemmän tunnettuja. Kapitalistinen tuotanto *on heitetty taaksepäin kolme-neljä vuosikymmentä tuotteiden määrään nähden.* Vieläpä Ranskankin talous, joka kaksi vuotta sitten muodosti omalaatuisensa lujemman perustan pulan aavikolla, on luisunut taantuvassa liikkeessään taapäin alle ennen sotaa vallinneen tason. Johtava kapitalistinen maa — Yhdysvallat — on jo saavuttanut perääntymisliikkeessään viimevuosisadan yhdeksänkymmenluvun tason. Ja koko kapitalistinen maailma kokonaisuudessaan on tuotteiden määrän kannalta katsoen tasolla, joka oli saavutettu XIX vuosisadan lopussa ja XX vuosisadan alussa. Kapitalistisen maailman tuotannon määrä on alentunut 10 % sodan dellistä tasoa alemmaksi. Tuotannolliset voimat ovat tänä kautena kasvaneet jättiläismäisesti. Mutta sitä kouraantuntuvampia ovat ristiriidat kasvaneiden tuotannollisten voimain ja niiden kapitalistisen yhteiskunnallisen muodon välillä. Sodanjälkeiselle kapitalismin kehitykselle on ollut luonteenomaista, että kapitalismin tuotantokoneiston yhä kasvava osa on ollut käyttämättä. Tämä oli eräänä kapitalismin pulan ilmenemismuotona. Tämä ristiriitaisuus on nyt johdettu järjettömyyteen asti. Itse kapitalistisen tuotannon liike on tapahtunut ajanjaksottain. Kapitalistinen tuotanto liikkuu seisahduksen, keskinkertaisen toiminnan, kukoistuksen ja pulan vaiheiden vaihtuessa.

Mutta koskaan ei kapitalismin historiassa ole ollut pulaa, joka olisi vienyt kapitalistisen tuotannon kyseellisen ajanjakson lähtökohtaa alemmaksi. Monopoolisen kapitalismin kaudella on ajanjakson kulussa tapahtunut huomattavia muutoksia. Ajanjakson kulku on erittäin voimakkaasti muuttanut muotoaan kapitalismin yleisen pulan kaudella. Jo maailmansota heitti kapitalistisen tuotannon muutamiksi vuosiksi takaisin, alemma sodan edellistä tasoa. Ja tällä hetkellä, toistaiseksi vielä ilman suurta sotaa, toistaiseksi vielä ilman maailmansotaa, tuotteiden määrä kapitalistisessa maailmassa on luisunut taaksepäin 30—40 vuotta.

Eräs yleisen pulan ilmenemismuoto oli siinä, että yhä suureneva työväenluokan osa on ollut vakituisen työttömäin armeijan asemassa. Tärkein perus- ja tuotannollinen voima, vallankumouksellinen luokka — proletariaatti — kärsii yleisen pulan aikana erittäin ankarasti työttömyydestä. Konjuktuurien suoni ei ole lyönyt niin täyteläisenä, että kapitalismi olisi voinut poistaa työttömyyden kapitalismin yleisen pulan sodanjälkeisellä kaudella. Päinvastoin me olemme olleet kohoavien konjuktuurien ja samanaikaisen työttömyyden kasvun todistajina. Rationalisoiminen on suorittanut tämän järjettömän luomistyön. Kuitenkin tällä hetkellä on kapitalistisessa maailmassa enemmän kuin puolet kaikista teollisuustyöläisistä kokonaan tai osittain työttöminä. *Enemmän kuin puolet tuotantokoneistosta ja enemmän kuin puolet* tärkeimmästä tuotannollisesta voimasta, *proletariaatista, jää tuotantoprosessin ulkopuolelle.*

Kapitalismin tärkein historiallinen tehtävä on ollut tuotannollisten

voimien kehittäminen. Ja tuotannollisten voimien kehittyminen on pulien tuloksena tapahtunut erittäin myrskyisissä tempoissa. Perus pääoman uudistaminen, tekniikan parantaminen, pääoman orgaanisen kokoonpanon kohottaminen olivat tärkeimpiä keinoja pulien voittamiseksi, näitä keinoja sovelluttaen kapitalistit pyrkivät ja pääsivät tuotantokustannusten supistamiseen. Tekniikan parantaminen plus työpalkan alentaminen olivat tärkeimpiä vipusimia tuotantokustannusten alentamisessa ja uuteen aikajaksoon siirtymisessä. *Nykyisen pulan aikana on työpalkan alentaminen tullut tärkeimmäksi keinoksi tuotantokustannusten alentamisessa.* Tekniikan parantamista, pääoman uusimista ei tapahdu juuri lainkaan. Saksan konjunktuuri-instituutti osoitti, että kaikkialla kapitalistisessa maailmassa ovat uudet pääomasijoitukset niin vähäiset, tuotantovälineiden tuotto niin vähäistä, että ne eivät edes riitä kulutetun peruspääoman täydentämiseen. Konerakennus, tuotantovälineiden tuotto ovat saaneet ankarimpia iskuja johtavissa imperialistisissa maissa. Koneiden vienti Yhdysvalloista, Englannista, Saksasta tapahtuu huomattavaksi osaksi Neuvostoliittoon. Tässä suhteessa antavat mielenkiintoisen kuvan uudet emissiot Yhdysvalloista. Vuoden 1932 kolmen ensimmäisen kuukauden aikana yksityisten omistamaan teollisuuteen sijoitettiin 150 tuhatta dollaria, rautateihin 3,452 tuhatta dollaria, yhteiskunnallisiin laitoksiin 115 milj. dollaria. Keväällä v. 1932 oli rakennustoiminta kaikkialla kapitalistisissa maissa supistunut melkein olemattomiin. Englannissa kansallisen hallituksen kannattajat pöyhistelivät sillä, että tullien voimaan saattaminen vilkastutti rakennustoimintaa, että rakennetaan uusia tehtaita. Itseasiassa tullien asettaminen johti siihen, että Hollannista, Sveitsistä, Saksasta siirrettiin joukko tehtaita Englantiin. Kysymys on hajuvesien, käsineiden, karamellien, sukkien ym tuottamisesta. Näillä tuotantoaloilla et pitkälle mene. On ymmärrettävää, että sotatarvetuotanto kasvaa, ja Yhdysvalloissa, Saksassa, Tshekkoslovakiassa, Ranskassa on joukko metallitehtaita ja kemiallisia tehtaita siirretty sotilastuotantoon. Mutta teollisuuden uutta rakennustyötä ei ole juuri lainkaan, ja konerakennusteollisuus on kaikkein eniten pulan halvauttama. Onhan Yhdysvaltain metallurgia kuormitettu vain 12—15 % sen tuotantovoimaan nähden. Saksassa konerakennusteollisuus työskentelee 30 % kuormituksella.

Kysymys on siinä, että hyvien konjunktuurien aikana suoritettiin rationalisointi. Yhdysvalloissa, Saksassa, Ranskassa jne peruspääoman uusiminen, tekniikan parantaminen tapahtui kohoavien konjunktuurien aallolla. Siten luotiin lisävaikeuksia peruspääoman uusimiselle. Suunnattomia pääomia käytettiin rationalisoimisen toteuttamiseen. Nyt pitäisi moraalisesti tai fyysillisesti hävittää nämä pääomat. Tästä saavatkin porvariston piirissä alkunsa taantumukselliset teoriat teknillisen prosessin turmiollisuudesta.

Kapitalismi ei ole vielä milloinkaan joutunut niin kireään yhteentörmäykseen tuotannollisten voimien kanssa, jotka itse kapitalismi on luonut, tieteen ja tekniikan ja ensikädessä tärkeimmän tuotannollisen voiman — proletariaatin kanssa.

UUTTA PULAN KEHITYKSESSÄ

Kuluneena vuonna on pulan kehityksessä tapahtunut seuraavia uusia seikkoja:

1. Jatkuva teollisen tuotannon supistuminen, pulan syventyminen monissa maissa, jotka muita kauemmin tekivät vastarintaa pulan iskuille (Ranska, Skandinaavian maat ym.)

2. Jyrkkä maatalouspulan kärjistyminen. Tämä ilmenee siinä, että maatalouspula on tullut *yleiseksi*, vallaten kaikki maataloustuotannon alat. Maitotalous, karjatalous kestivät hyvin ensimmäiset pulan vuodet. Nyt on jo nämäkin alat vedetty pulan kurimukseen. Monissa maissa on maatalouspula jo johtanut kylvöalan supistumiseen ja karjan pienenemiseen. Tapahtuu taantumuksellinen siirtyminen teknillisistä viljelyskasveista ravintoainekasveihin. Kivennäislannokkeiden käyttäminen supistuu yhä enemmän.

3. Uutta pulan kehityksessä on jyrkkä kulutustarpeiden tuotannon supistuminen kaikissa tärkeimmissä kapitalistimaissa vuonna 1932. Kehittyen epätasaisesti pula iski kaikkein voimakkaimmin tuotantovälineiden tuotantoon. Suurimmissa imperialistisissa maissa kulutustarpeiden tuotanto aleni paljon hitaammin kuin tuotantovälineiden tuotanto. Yhdysvaltain elintarveteollisuus pienensi tuotteitensa määrää sen korkeimmasta määrästä vuonna 1929 vuodn 1931 joulukuuhun 4,9 %. Saksassa yleinen elintarveindeksi aleni vuodesta 1928 tammikuuhun 1932 — 56,1:een, tuotantovälineiden tuotanto vain 76,6:een. Jalkineteollisuus alensi Yhdysvalloissa tuotantoaan vuoden 1931 loppuun mennessä 47,4 %, Saksassa 36,6 %. Kutomateollisuuden laskuprosentti korkeimmalta kohdaltaan 1929 vuoden 1931 loppuun mennessä teki Yhdysvalloissa 29,8, Englannissa 14,2, Ranskassa 39,2, Puolassa 47,9, villateollisuudessa Yhdysvalloissa tuotannon supistuminen teki 46,7, Ranskassa 23,4; silkkiteollisuudessa Yhdysvalloissa 18,9, Englannissa 16,8, Japanissa 15,6. Kuitenkin vuonna 1932 alkoi jyrkkä kulutusvälineiden tuotannon supistuminen johtavissakin imperialistisissa maissa. Joukkojen köyhtyminen teki nopeammaksi pulan kehittymisen näilläkin aloilla.

4. Kaikki toiveet hintojen vakiintumisesta hajosivat täydellisesti. Hintojen yleinen taso osoittaa laskusuuntaa. Samalla monopoolisten yhtymäin ja finanssiasioissa vallitsevan harvainvallan hintapolitiikka johti siihen, että saksien terät eivät vain olleet lähentymättä toisiaan, vaan päinvastoin avautuivat entistä enemmän. Monopoolinen kapitalismi loi, ja pula avasi äärimmilleen viidet eri sakset (hintojen välisen eroavaisuuden : monopoolihintojen ja kartellien ulkopuolella olevain alain hintojen välinen eroavaisuus; teollisuustuotteiden sekä maatalous- ja siirtomaatuotteiden hintojen välinen eroavaisuus; sisämaan markkinoilla valitsevien korkeiden monopoolihintojen ja mitättömien ulkomaan markkinahintojen välinen eroavaisuus; tukku- ja vähittäiskaupan hintojen välinen eroavaisuus ja lopuksi korkeiden myyntihintojen ja alhaisten monopoolisten ostohintojen välinen eroavaisuus. Nämä viimeksi mainitut sakset, viimeksimainittu hintojen eroavaisuus kaipaa jonkinverran selitystä. Monopooliset yhtymät ajavat korkeiden hintojen vakaannuttamisen politiikkaa, ja on totuttu käsittämään, että korkeiden monopoolihintojen politiikka sisältyykin siihen. Tämä on kuitenkin vain metallin toinen puoli. Samaan aikaan nämä kartellit, trustit, syndikaatit, yhtymät jännittävät kaikki voimansa voidakseen ostaa tarvitsemansa raaka-aineet alhaisilla monopoolihinnoilla. Vieläkin enemmän, finanssipääoma on muodostanut kokonaisen joukon monopoolisia kauppayhtymiä, jotka koettavat ostaa

tuottajilta erilaisia tavaroita alhaisilla hinnoilla ja myydä samat tavarat kuluttajille korkeilla hinnoilla. Standart Oil Company ostaa monopolioikeutta käyttäen alhaisilla hinnoilla naftaa "riippumattomilta" tuottajilta ja puhdistuksen jälkeen pyrkii myymään naftatuotteet korkeilla monopoolihinnoilla. Kun englantilainen ja hollantilainen trusti yhtyivät ja muodostui yhtenäinen trusti (Junilever), laskivat öljysiementen hinnat keskimäärin 27 %, sillä Junilever alkoi säännöllisesti alentaa ostohintoja. Tämä ei estänyt samaa trustia myymästä saippuaansa, margariiniään, hajuvesiään ym korkeilla monopoolihinnoilla. On tunnettua, että melkein koko maailman viljakauppa on neljän yhtymän käsissä, jotka tekevät kaikkensa alentaakseen viljan hintoja ostopaikoilla. Yhdysvalloissa muodostettiin "pul" kautshukin ostoa varten, ja tämä pul, käyttäen hyväkseen englantilaisten ja hollantilaisten plantaasien omistajain välistä kilpailua, plantaasi- ja talonpoikaistuotannon välistä kilpailua, ei vain särkenyt kaikkia yrityksiä vakiinnuttaa korkeat monopoolihinnat kautshukille, vaan menestyksellisesti toteuttaa alhaisten monopoolihintojen vakiinnuttamista. Japanissa kauppamonopolistit jännittävät kaikki voimansa ostaakseen silkkikoteloita alhaisilla monopoolihinnoilla. Samaan aikaan pankit, ulosviejät, hallitus tekevät kaikkensa kohottaakseen raakasilkin hintoja. Kuitenkin suurin kuluttaja — Yhdysvallat — järjestivät pul'in raakasilkin ostoa varten, ja tämä pul pyrkii alhaisten hintojen vakiintumiseen. Etelä-Amerikan maissa on koko rautatiekomppaniain ja monopoolisoituneiden teurastamo- ja jäähdytysyhtymäin politiikka suunnattu siihen, että karja koetetaan ostaa alhaisilla monopoolihinnoilla, samalla kun teurastamo- ja jäähdytysyhtymät pyrkivät myymään jäähdytetyn lihan korkeilla monopoolihinnoilla. Monopooliset kauppa- ja ostoyhtymät ovat eri maissa saavuttaneet ihmeteltävän kehityksen. Unkarissa on yli 1200 kauppa- ja ostokartellia, jotka määräävät alhaiset monopoolihinnat kaikille maataloustuotteille. Bulgariassa, Rumaniassa, Kreikassa, Turkissa ym me voimme huomata samanlaisen ilmiön.

Palaamme kuitenkin saksiin. Pula avasi sakset leveämmäksi. Eikä ole merkkiäkään siihen, että eroavaisuus hintojen välillä pienenisi tai tasottuisi. Päinvastoin nämä eroavaisuudet yhä kasvavat. Ja tämä merkitsee, että monopooliset yhtymät ryöstävät kartellien ulkopuolella olevia aloja, maataloutta ja siirtomaita, että talonpoika myy tuotteensa alhaisilla monopoolihinnoilla ja ostaa teollisuustuotteita korkeilla monopoolihinnoilla, että monopooliyhtymät ryöstämällä sisäisiä markkinoita korkeilla monopoolihinnoilla harjoittavat mitättömän alhaisten hintojen politiikkaa ulkomaan markkinoilla. Tämä merkitsee, että tukkuhintojen alenemista ei seuraa vastaava vähittäishintojen aleneminen muun muassa senkin takia, että vähittäiskaupan alalla yhä enemmän kehittyvät ja leviävät kartellisopimukset (Saksassa on noin 33000 kartellisopimusta vähittäiskaupan alalla). Ja tämä taas puolestaan merkitsee, että työläinen, työtätekevä talonpoikaisto, pikkuporvari ja muut kuluttajat kantavat kaikki pulan painon, mutta tukkuhintojen aleneminen ulottuu heihin vain mitättömässä määrässä.

5. Viime vuoden kesällä ilmennyt *luottopula on tullut yleiseksi.* Yhä useammat maat ovat keskeyttäneet ulkomaisten velkojensa maksamisen, mukaan luettuna valtion, liike- ja yksityiset velat. Vararikot ovat ulottuneet suuriin ja kaikkein suurimpiin

pankkeihin ja trusteihin. Itävallassa Kreditanstalt, Saksassa Danatbank, Dresdner Bank, Nordwalle. Ranskassa Kansallinen luottopankki, Italiassa kauppapankki, Yhdysvalloissa Transamerican corporation, Insvet, Kreugerin tuho. Deterdingin yhtymän pula ovat hälyyttäneet, että myöskin finanssipääoman suurimpia linnakkeita on kaatunut pulan uhrina. Suurin osa etelä-amerikkalaisista ja Balkanin maista on asiallisesti vararikon partaalla. Saksa, Itävalta, Unkari ja Kreikka ovat myöskin lakkauttaneet velkojensa maksun. Lukuisissa maissa on saatettu voimaan osittainen moratoorio. Diskonttauskorkoja taasen alennetaan; monissa maissa, mukaan luettuna myöskin Yhdysvallat, ajetaan luoton laajentamisen politiikkaa. Mutta tämä ei ole estänyt luottopulaa kasvamasta. Pääomien maailman markkinat ovat joutuneet täydellisen sekasorron valtaan. Pääomien vienti Yhdysvalloista, Englannista, Ranskasta, Sveitsistä, Hollannista, Belgiasta on pysähtynyt melkein kokonaan. Vuoden 1932 kolmen ensimmäisen kuukauden aikana Yhdysvalloista ei viety lainkaan ulos pääomia. Eräät imperialistiset maat myöntävät vain sotilaspoliittisia lainoja. Pitkäaikainen luotto on melkein kokonaan lopetettu. Samaan aikaan pääomien maailmanmarkkinoilla kiertelee noin 50 miljaardia markkaa lyhytaikaisena luottona, etsien keinottelumahdollisuutta.

6. Kapitalistimaiden talouden ollessa alistettu finanssipääoman alaiseksi nykyisessä asteessaan, luoton merkityksen nykyisellä kehitysasteella pula on luonut omalaatuisensa umpikujan luottosuhteissa yleensä. Eri maat voivat maksaa velkoja vain viemällä ulos tavaroita, tekemällä palveluksia, kullalla, myymällä osan omaisuutta, viemällä työvoimaa tai saamalla uusia lainoja, mikä kuitenkin vain lykkää kysymyksen, mutta ei ratkaise probleemia. Velallisilla mailla ei ole kultaa. Omaisuuden osan, osakkeiden, arvopapereiden myynti ei ratkaise kysymystä, sillä myydystä laitoksesta pitää maksaa voitto-osuutta, myydyistä osakkeista, arvopapereista — osinkoja tai prosentteja. Uusia lainoja ei yleensä anneta luottopulan olosuhteissa. Tärkeimpänä keinona velkojen maksussa on tavarain ulosvienti. Mutta asia onkin siinä, että maailman kauppa, hinnoissa lausuttuna, on supistunut enemmän kuin puolella, ja että lainat ovat alentuneet. Erikoisen jyrkästi ovat laskeneet maatalousmaiden ja toisista riippuvien maiden tärkeimpien vientitavarain hinnat. Maksavathan melkein kaikki velalliset maat, lukuunottamatta Saksaa ja Itävaltaa, velkojansa pääasiassa ulosviemällä maataloustuotteita ja raaka-aineita. Mutta asia onkin siinä, että maataloustuotteiden ja siirtomaatavarain hinnat ovat laskeneet voimakkaammin kuin muut hinnat. Jos velkoja maksetaan viemällä ulos vehnää, kahvia, puuvillaa, jutekasveja, kautshukkia, kuparia, tinaa ym, niin on näitä tavaroita välttämätöntä viedä ulos kaksi, kolme kertaa enemmän. Velat ovat jääneet entiselleen, mutta hinnat ovat laskeneet kaksi kolme kertaa. Juuri tämä seikka on johtanut umpikujaan kansainvälisissä luottosuhteissa. Juuri tämä seikka tekee mahdolliseksi sen, että luottoa antavat maat orjuuttavat velkasilmukan avulla entistä enemmän velallisia maita. Entiset velat, laskevat hinnat ja supistuva kauppa punovat uusien ristiriitojen solmua. Tämän yhteydessä luottoa antavat maat eivät salli velallisten maiden julistaa itseään vararikkotilaan ja siten likvidoida edes osan veloistaan.

Elää ei anneta, mutta kuollakaan ei saa — tällainen on korkoa kis-

kovista valtioista riippuvien maiden kohtalo.

Yksityisten maiden välillä laajoiksi kehittyneet luottosuhteet ovat muodostaneet vieläkin sekavamman tilanteen. Pankit, monopooliset yhtymät koettavat pelastaa niistä riippuvat laitokset, joiden edut kiinnostavat niitä sijoitettujen pääomien, annetun luoton takia. Mutta kysymys onkin siinä, että velkataakka on pulan oloissa, pääomien tullessa arvottomiksi, tuotteiden realisoinnin ollessa vaikeata, hintojen laskiessa käynyt sietämättömäksi kantaa. Sodan jälkeen on maatalous suurimmassa osassa maita likvidoinut hypoteekkilainansa. Tilanherrat, kulakit ovat jääneet velattomiksi. On luonnollista, että keskivarakkaat ja köyhät talonpojat eivät ole voineet vapautua veloistaan kokoronkiskureille. Vakaantumisen kaudella hypoteekkilainat saavuttivat melkein kaikkialla sodanedellisen tason. Mutta laskivathan maataloustuotteiden hinnat Yhdysvalloissa 48,2 %. Englannissa 30,9 %, Saksassa 29,4 %. Tämä koskee keskihintoja. Vehnänhinnat sensijaan laskivat 62,5 %, puuvillan 49,4 %, villan 57 % jne. Miten siis nykyisten hintojen vallitessa voidaan maksaa vanhoja velkoja?

Useassa maassa likvidoi teollisuus sodanjälkeisen inflation aikana kaikki lainansa, tai ainakin alensi niiden arvoa huomattavassa määrässä. Mutta nykyään ovat teollisuuden lainat sekä absoluuttisesti että suhteellisesti huomattavasti suuremmat kuin sodanedellisellä aikakaudella. Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa laski teollisuustuotteiden hinta keskimäärin noin 27,4 %, Englannissa — 24,2 %, Saksassa — 17,9 %. Lainat ovat yhtä suuret kuin ennenkin, mutta tuotanto on supistunut puolella ja teollisuustuotteiden hinta on laskenut 20—30—40 %.

Nykyisellä talouden finanssipääomasta riippuvaisuuden asteella, nykyisellä pankkien osuuden kehityksen asteella muodostuu umpikuja, josta on vaikea löytää ulospääsyä.

7. Pulan kehittymisessä on uutta se, että maailman yhtenäinen rahasysteemi hajoaa. Useiden Etelä-Amerikan valtioiden, Espanjan, Turkin, Jugo-Slavian, Rumanian rahayksikkö on laskenut. Me tiedämme, kuinka suurta vahinkoa tuotti hopean arvon aleneminen Kiinalle, Intialle, Persialle, Abessinialle. Viime vuoden syyskuussa hylättiin Englannissa kultakanta; Englannin jälkeen kieltäytyi kultakannasta Japani. Skandinavian maiden, Australian, Kanadan, Portugalian ja Intian rahayksiköt myöskin laskivat. Samanaikaisesti useat valtiot, kuten Saksa, Unkari ja Itävalta, ylläpitivät valuuttansa kurssia hallinnollisin toimenpitein — kielloilla. Tosiasiassa on kultakanta vielä käytännössä Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa, Ranskassa, Hollannissa, Belgiassa, Sveitsissä ja ehdollisesti Italiassa. Englannissa, Japanissa ja 40 muussa kapitalistimaassa ovat rahat menettäneet arvonsa jo jokseenkin huomattavassa määrässä. Saksassa, Unkarissa, Itävallassa ja monessa muussa kapitalistimaassa on kultakanta vain muodollisesti. Ja hopeavaluutan maat, kuten Kiina, Intia j.n.e. saivat uuden iskun kesällä v. 1932 seuranneesta hopean arvon laskemisesta.

8. Vimmattu taistelu vientimarkkinoista, raaka-ainelähteistä, taloudellisista alueista, inflatio taisteluvälineenä ulkomarkkinoista, taistelu kullasta ja sen uudelleen jakamisesta, dumpingin kasvaminen, ankara taistelu kauppa- ja maksubalanssin aktiivisuudesta, tullisodat, hallinnolliset ja valuuttatoimenpiteet, tavaran kiertokulun supistuminen, hintojen laskeminen — johtivat maail-

man kaupan pienenemiseen. Maailmankauppa on nykyään enemmän kuin puolet pienempi v. 1929 kauppaa. Maailman tavaramarkkinain yhtenäisyys on rikottu.

Teimme tässä vain taloudellisia yhteenvetoja, kajoamatta niiden sosialisiin seurauksiin. Mutta nämä yhteenvedot ovat näinkin kyllin surkeat kapitalismin näkökannalta katsottuna.

PULAN OMALAATUISUUDESTA JA ERIKOISUUKSISTA.

Nykyisenpulan omalaatuisuus on siinä, että se kehittyy kapitalismin yleisen pulan oloissa. Nykyinen pula on pula monopolistisen kapitalismin määrätyllä kehitystasolla. Juuri nykyinen monopolismin kehityksen taso, nykyinen koko talouden finanssipääomalle alistumisen taso, nykyinen finanssioligarkkien osuus taloudessa ja politiikassa määrää pulan kehittymisen omalaatuisuuden ja erikoisuudet.

Tuntuu siltä, että juuri tätä seikkaa eivät ole ottaneet huomioon useat kommunistitkaan. Porvariston ja sosialidemokratian politiikot, taloustieteilijät ja ideologit nykyään jo "tunnustavat" pulan, mutta he koettavat kuvata pulan omaa lajiaan, elementtaariseksi onnettomuudeksi, "normaaliseksi" kapitalismin pulaksi. Kapitalismi ei tietysti voi olla olemassa pulitta, mutta nykyisen pulan kärkevyyteen ja syvyyteen, sen tuskallisen hitaaseen kulkuun, sen pitkistyneisyyteen myötävaikuttaa monopolististen yhtymien finassioligarkian ja porvarillisten hallitusten politiikka.

1. Monopolististen yhtymien ja finanssioligarkian käytettävissä ovat vipusimet, säilyttääkseen asemansa supistavat ne tuotantoa. Pulien historiassa ei vielä milloinkaan tuotannon supistaminen ja siitä johtuva työttömyys ole saavuttanut niin valtavaa laajuutta kuin nykyään. Kansainliiton hyvinvoivat gentlemannitkin merkitsevät tämän faktan.

Valuraudan sulatus kuudessa tärkeimmässä maassa (Englanti, Ranska, Saksa, Belgia, Ruotsi, Pohj.Am.-Yhdysvallat) laski v.v. 1873—74 pulan aikana 8 %, v.v. 1883—85 — 10 %, v.v. 1890—92 — 6,5 %, v.v. 1900—01 aleni se 0,25 %, v.v. 1907—08 — 23 %, v. v. 1920—21 — 40 % ja nykyään se on laskenut yli 60 %. Tuotannon pulanaikainen supistuminen käy erittäin tuntuvaksi imperialismin aikakaudella, monopolistisen kapitalismin aikakaudella, ja erittäin silmäänpistävää on se, että kapitalismin yleisen pulan aikakaudella tämä pulanaikainen supistuminen käy vieläkin räikeämmäksi.

Puuvillan tuonti Englantiin väheni v. v. 1873—75 — 6 %, v. v. 1884—85 — 8 %, v. v. 1907—08 — 38 % ja v.v. 1920—21 — 42 %.

Voisi esittää vaikka kuinka paljon todisteita siitä, että monopolin kehittyminen johtaa yhä suurempaan tuotannon supistumiseen pulien aikana. Teollisuuskapitalismin aikakauden pulien aikana laskivat hinnat nopeammin, mutta tuotantoa supistettiin hillitymmin. Mutta nyt niillä tuotantoaloilla, joilla on kehittynyt monopoli, supistuu tuotanto nopeasti ja hinnat taas alenevat hitaammin. Työväenluokalle merkitsee tämä työttömyyden ja kurjuuden kasvua.

2. Samalla käyttävät monopoliset yhtymät ja finanssikapitaali kaikki voimansa monopolististen hintojen ylläpitämiseksi tai ainakin ehkäistäkseen niiden alenemista pidättämällä tavaravarastoja. Riittää jos osotamme, että v. 1921 oli vehnävarasto 10,2 miljoonaa tonnia, v. 1930 — 19 milj. tonnia; sokerivarastot v. 1913 olivat 1,279 tuh. tonnia, v. 1930 — 3,216 tuh. tonnia. Kahviva-

rastot v. 1913 — 1,2 milj. säkkiä, v. 1930 — 21,2 milj. säkkiä. Samanlainen on ilmiö puuvillaan, lyijyyn, tinaan, kupariin, kautshukkiin, silkkiin, hiileen y.m. nähden. Tavaravarastojen pidättäminen ei voinut ehkäistä hintojen alenemista; päinvastoin, nämä suunnattomat varastot puristavat markkinoita, puristavat hintoja ja ehkäisevät hintojen kohoamista.

3. Jättiläismäinen, monopooliksi kasvanut pääoman keskittyminen myötävaikuttaa pulan kolmanteen omituisuuteen, jolla on suurimerkitys tuotannon kulunkien näkökannalta katsottuna. Pääoman orgaaninen kokoonpano on huomattavasti kasvanut. Samaan aikaan on tuotannollisen koneiston suurin osa käyttämättömänä. Mikäli tämä pääoman kuolettunut osa kuuluu monopoolisille yhtymille, vaatii se voittoja. Pääoman keskittyminen nykyisellä tasolla, nykyisen tuotannon keskittymisen vallitessa, nykyisellä monopolismin kehityksen asteella ovat tuotantolaitosten täyskuormitus, joukkotuotanto ja joukkomyynti alhaisten tuotantokulunkien edellytyksenä. Pulan vallitessa, tuotantolaitosten kuormituksen ollessa vaillinainen, kun joukkotuotantoa ja myyntiä ei ole, vaikuttavat nämä tekijät aivan päinvastaisesti, kohottaen tuotantokulunkeja tavarayksikköä kohden. Porvarillinen taloustieteilijä Shmalenbach osottaa n.s. "kiinteiden menojen" merkityksen kasvamiseen monopolistisen kapitalismin ekonoomikassa. Onko joukkotuotantoa määrätyllä tuotantolaitoksella tai ei, onko laitos täyskuormitettu tai ei, on velat ehdottomasti maksettava, annettava välttämättömästi osingot, maksettava veroja, ylläpidettävä laitoksessa johtavaa kerrosta, kuolletettava osa peruspääomaa j.n.e. Kaikki nämä kiinteät menot sisältyvät tuotantokulunkeihin, mutta jos joukkotuotantoa ei ole, niin kohoovat tuotantokulungit tavarayksikköön nähden huomattavasti. Tähän on lisättävä vielä eräs jokseenkin tärkeä seikka: nimellisarvon kohottaminen eli tuotantolaitosten uudestikapitalisointi monopoolisen kapitalismin olosuhteissa. Selvitämme tämän seikan konkreettisella esimerkillä: Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain terästrustin tehtaiden todellinen arvo on 430 miljoonan ja 600 miljoonan dollarin välillä. Monopoolisten voittojen odotuksessa terästrustin perustajat määräsivät trustin pääoman 1,5 miljaardiksi dollariksi. Erotuksen todellisen tuotantolaitosten arvon ja näennäisen osakepääoman välillä saivat perustajat. Niin kauan kuin asiat luistivat hyvin, takasivat monopooliset hinnat korkean monopoolisen voiton vieläpä näennäisestä osakepääomastakin. Mutta nykyään on terästrustin tuotantolaitokset kuormitettu vain 12—15 %. Korkeimman arvioinnin mukaan pääoma on toiminnassa taktillisesti noin 90 miljoonaa dollaria. Mutta osinkoja pitäisi jakaa osakepääoman mukaan noin 1500 miljoonalle dollarille. Aivan samanlainen kuva saadaan Saksan yhdistetyiltä terästehtailta sekä muilta suurilta yhtymiltä, monopolistisen kapitalismin trusteista. Vapaan kilpailun oloissa toimintakyvyttömiksi tehdyt tuotantolaitokset tekivät vararikon eivätkä osallistuneet voittojen jakoon. Monopoolisen kapitalismin oloissa käyttää finanssioligarkia kaikki voimansa, säilyttääkseen monopoolisen asemansa voitoissa kapitaalin kuolettuneisiinkin osiin nähden. Tietysti eivät nämä ponnistukset aina onnistu ja voittojen väheneminen on johtanut jo siihen, että erinäiset suuret trustit ja yhtymät eivät voi maksaa osinkoja.

Edelleen on otettava huomioon se,

että kapitalismin monopolistiset yhtymät uhraavat suuria varoja taistellessaan monopoolisen asemansa säilyttämisen puolesta. Saksan kaliumikartellit uhrasivat lähes 2000 miljoonaa markkaa kilpailevien liikkeiden tuhoamiseen. Nämä "menot" myöskin vaikuttavat tuotantoon ja sisältyvät tavaroiden hintaan. Saksassa osti sementtikartelli kaikki kilpailevien liikkeiden osakkeet taatakseen osansa voitto-osinkojen jakamisessa. Tästä johtui, että parhaimman konjunktuurin aikakaudella käytti sementtikartelli tuotantokoneistoaan vain 30—25 %:lla. Mutta hinnat määriteltiin sentään siinä järjestyksessä, että monopolistinen ylivoitto lankeaisi koko pääomalle. Yhteiskunnan on pakko maksaa veroa monopolistisen pääoman pomoille.

Samassa yhteydessä on kysymys myöskin kartellihinnoista. Vapaan kilpailun oloissa on tuotantohinta yhtä suuri kuin tuotantokulungit plus keskinkertainen voitto, tuotantokulungit reguleerataan keskinkertaisten olosuhteiden tuotantokulunkien mukaan. Kilpailu turvaa sen, että tuotannon hinnalla määrätään tavaran hinta, joka on tuotettu pääoman keskinkertaisella organisella kokoomuksella. Mutta kartelliin sisältyy tuotantolaitoksia, joiden pääoman organinen kokoomus on erilainen. Kartellin perustaminen antaa pääoman huonoimmallakin organisella kokoomuksella varustetulle tuotantolaitokselle mahdollisuuden saada keskinkertaisen voiton. Kartellissa määrää hinnan huonoimman tuotantolaitoksen tuotantokulungit plus keskinkertainen voitto. Muut tuotantolaitokset, parhaimmalla pääoman organisella kokoomuksella varustetut, saavat monopolistisen ylivoiton. Tämän ohella on otettava huomioon, että vapaan kilpailun vallitessa markkinain täyttyessä markkinahinnat määrää se osa tavaroista, jotka on tuotettu parhaimmissa oloissa. Juuri tämä tilanne määräsi hintojen äkkinäisen alenemisen pulan aikana vapaan kilpailun aikakaudella. Monopolistisen kapitalismin oloissa määrää kartellisoitujen tuotantoalojen tavarain markkinahinnan huonoimmissa olosuhteissa tuotettu tavara.

Näinollen me huomaamme, että on aivan samantekevää, onko puhe trusteista, yhtymistä tai kartelleista; tuotantokulunkien aleneminen kohtaa suuria esteitä, joita asettaa monopolistinen kapitalismi itse.

Tähän vielä liittyy pyrkimys monopoolisten ylivoittojen säilyttämiseen monopoolisten hintojen politiikan välityksellä. Tämän päämäärän saavuttamiseksi käytetään kaikki vipusimet, keinot ja varat, kuten tuotannon supistaminen, tavaravarastojen pidättäminen, verotaakan siirtäminen, tullipolitiikka, kansalliset ja kansainväliset sopimukset. Mutta tärkeimpänä välineenä on työpalkan pienentäminen. Me jo osoitimme, että monopolististen yhtymäin hintapolitiikan tuloksena ovat "sakset". Saksien kärkien eteneminen toisistaan merkitsee, että monopoliseeratut tuotantoalat riistävät osan monopoliseeraamattomien tuotantoalojen voitoista, nopeuttavat talonpoikien, pikkuporvariston köyhtymistä, maanviljelys- ja siirtomaissa, ja ensitilassa sekä etupäässä nopeuttavat työväenluokan köyhtymistä. Samalla supistuu sisäinen kauppa, supistuvat ulkonaiset markkinat ja vimmatussa taistelussa monopolististen voittojen puolesta ovat seurauksena monopolististen yhtymien ja kartellien vararikot, kansallisten ja kansainvälisten hintoja, tuotannon alentamista, markkinoiden jakamista y.m. koskevien sopimusten purkaminen.

5. Monopolistiset yhtymät ja suu-

ret pankit yrittävät pelastaa niitä kiinnostavia tuotantolaitoksia vararikolta. Nämä yritykset eivät aina onnistu ja eri pankkien, trustien ja yhtymien vararikko havainnollisesti osottaa, että useiden laitosten kuollut lasti voi vetää mukaansa vieläpä erinäisiä finanssipääoman jättiläisiä. Samaan aikaan luo pula mitä suotuisimmat olosuhteet pääoman keskittymiselle, vararikkoutuneiden laitosten ostamiselle, arvonsa menettäneiden osakkeiden ostolle, eri laitosten yhtymiselle, heikkojen ja keskinkertaisten laitosten alistamiselle finanssipääoman alaiseksi j.n.e., ja tätä prosessia nopeuttaa vielä se seikka, että luottopulan vallitessa eivät heikot ja keskinkertaiset laitokset saa luottoa, sitävastoin kun suurille pankeille, yhtymille ja trusteille luottoa laajennetaan.

Nykyinen pula on paljastanut tavattoman selvästi finanssioligarkian todellisen määräävän osan. Pulan kehityskulku todistaa päivä päivältä oikeaksi leniniläisen opin finanssioligarkiasta. Erittäin havainnollisesti ja vakuuttavasti toteutuu Leninin oppi keskinäissuhteista valtion hallituksen ja finanssioligarkian välillä. Säilyttääkseen tai lujittaakseen finanssioligarkian eri ryhmiä, suurimpia pankkeja, trusteja, yhtymiä, käyttävät porvarihallitukset kaikenlaisia keinoja. Rotshildin pankin "tervehdyttäminen" Itävallassa, D-pankkien "tervehdyttäminen" Saksassa, suurimpien laivaliikenneyhtymien pelastaminen hallituksen taholta. Saksan hallituksen suorittamat yhdistettyjen terästehtaiden osakkeiden ostot, Kansallisluotto-pankin "tervehdyttäminen" Ranskassa, "Bank Commertshi alen" "uudestijärjestely" Italiassa ovat vain muutamia esimerkkejä siitä, kuinka valtion varoja rosvotaan finanssioligarkien eri ryhmien pelastamiseksi. D-pankkien tervehdyttäminen Saksassa maksoi hallitukselle 800 miljoonaa markkaa. Osakkeiden osto, valtion tilaukset, osallistuminen osakepääomaan, luottotakuu, vero-, tulli- ja muut huojennukset ja suoranaiset avustukset, tappioiden siirtäminen valtion budjetille ovat eri finanssioligarkiaryhmien tärkeimpiä valtion varojen tuhlauskeinoja. Finanssioligarkian sisällä käy tietysti kärkevä kilpailutaistelu osasta valtion piiraita, ja nykyistä tilannetta Saksassa tuskin voi täydellisesti selvittääkään huomioon ottamatta tätä taistelua finanssioligarkian eri ryhmien välillä. Hyvin usein on toimitettu inflatio kapitalistien ja suurtilallisten etuja silmällä pitäen, tai joka tapauksessa käyttävät he inflatiota rikastuakseen. Näitä porvaristohallitusten toimenpiteitä nimittävät sosialidemokraatit "valtiokapitalismiksi." Nämä porvarillisten hallitusten toimenpiteet, joita toteutetaan finanssioligarkian eri ryhmien etuja silmällä pitäen, vaikuttavat tavattomasti jo ilmankin rappeutuneeseen valtion budjettiin, vetävät pulan pyörteeseen emissiopankit, asettavat uhanalaiseksi valtionluoton, asettavat uusia veroja työtätekeville, etupäässä työläisille, ja kärjistävät kapitalistisen talouden pulaa kokonaisuudessaan.

Vapaan kilpailun aikakaudella tapahtui pulien voittaminen tuotannon supistamisen avulla, hintoja alentamalla, alentamalla perus- ja näennäistä pääomaa polkemalla työpalkkaa, hävittämällä tavaravarastoja uusimalla, peruspääomaa, puhdistamalla talouden kaikista heikoista tuotantolaitoksista ja alentamalla tuotantokulunkeja. Monopolistinen kapitalismi on tuonut useita oleellisia omalaatuisuuksia ja erikoisuuksia pulan kulkuun ja huomattavassa määrässä muuttanut sitä. Me huomaamme, että pulan kehittyessä kär-

jistyy joukko vastakkaisuuksia, jotka johtivat kriisiin.

Kolme vuotta pulaa — eikä vieläkään näy automaattista, joustavaa, rauhallista, mekaanisesti lähenevää ulospääsyä pulasta.

Kolme vuotta pulaa — eikä vieläkään näy automaattista, mekaanisesti lähenevää, sallimuksellisen ehdotonta kapitalismin haaksirikkoa.

Toiveet kapitalismin automaattisesta pulasta pelastumisesta on säretty. Näillä toiveilla lohduttivat itseään sosialidemokraatit ja oikeisto-opportunistit.

Toiveet kapitalismin automaattisesta kukistumisesta on säretty. Näillä toiveilla lohduttivat itseään "vasemmisto-"opportunistit.

Mutta kun asia on näin, niin sitä suuremmalla syyllä herää kysymys: — missä me olemme? Missä on kapitalistinen maailma? Mihin johtaa pulan kehittyminen? Millaiset ovat sen kehityksen perspektiivit?

PULAN TALOUDELLISET YHTEENVEDOT

Taloudelliset yhteenvedot kapitalismin suhteellisen väliaikaisen vakaantumisen aikakaudelta kuvastuivat teollisuustuotteiden määrällisessä lisääntymisessä, tuotantovoimien kehityksessä ja tekniikan edistymisessä, maatalouden jälleen rakentamisessa, maailman tavara — ja pääomamarkkinain yhtenäisyyden uudesti järjestämisessä sekä maailman yhtenäisen rahasysteemin uudelleenluomisessa.

Maailman taloudellinen pula likvidoi kapitalismin väliaikaisen vakaantumisen saavuttamat voitot. Jos otamme raaka-aineiden peruslajit — hiili, valurauta, teräs, nafta — niin näiden tuotteiden (lukuunottamatta naftaa) määrällinen paljous v. 1931 lopussa oli alapuolella sodanedellisen aikakauden, vieläpä alapuolella v. 1920 tasoa. Hiilen hankinta v. 1913 oli koko kapitalistisessa maailmassa 1344 miljoonaa tonnia, v. 1920—1300 milj. tonnia, v. 1931 — 1,012 miljoonaa tonnia. Valurautaa sulatettiin v. 1931 — 145 miljoonaa tonnia. v. 1920 — 61 miljoonaa tonnia, v. 1931 — 50,7 miljoonaa tonnia. Teräksen tuotanto v. 1913 oli 75 miljoonaa tonnia, v. 1920 — 68 miljoonaa tonnia ja v. 1931 — 63,8 miljoonaa tonnia. Naftaa saatiin v. 1913 — 52 miljoonaa tonnia, v. 1920 — 90 miljoonaa tonnia ja v. 1931 — 145 miljoonaa tonnia. Naftaa lukuunottamatta aleni tärkeimpien raaka-aineiden tuotanto ei ainoastaan v. 1913 tason, vaan vieläpä v. 1920 tasonkin alapuolelle. Koko maailman kapitalistinen tuotanto on laskenut alle sodanedellisen tuotantotason.

Vakaantumisen aikakaudella kasvaneet tuotantovoimat ovat huomattavassa määrässä tehty toimintakyvyttömiksi. Teknillinen edistys on pysäytetty.

Maatalouden tuotannon tärkeimpien viljelyskasvien — vehnän, riisin, rukiin, maissin, perunan, sokeriruo'on sokerijuurikkaan, kahvin, puuvillan, teen, kautshukin ja jutekasvin määrällinen paljous vieläkin ylittää sodanedellisen tason sekä v. 1920 tason. Juuri tämän vuoksi on agraaripula erittäin syvä ja hävittävä.

Maailman tavaramarkkinain yhtenäisyys on särkynyt. Maailmankauppa on suuresti supistunut ei vain absoluuttisesti, mutta myöskin suhteellisesti. V.v. 1873—74 olleen pulan aikana aleni maailmankauppa 5 %, v.v. 1883 — 84 — 4 %, v.v. 1890—91 kohosi se 0,5 %, v.v. 1900 — 01 aleni se vain 1 %, v.v. 1907 — 08 aleni se 7 %, mutta v.v. 1929—32 supistui kauppa 50 %. Samaan aikaan särkyi maailman pääomamarkkinain yhtenäisyyskin. Pääoman ulosvienti on melkein ko-

konaisuudessaan pysäytetty. Kapitalistisen maailman luottosysteemi on hajoitettu.

Maailman rahasysteemin yhtenäisyys on särkynyt. Kultakanta on säilynyt vain muutamissa maissa. Useissa maissa on säilynyt kultakanta vain muodollisesti. Englannissa. Japanissa ja 40 muussa maassa on alkanut rahankurssin laskeminen. Hopean arvo on laskenut.

Samanaikaisesti on SNTL:ssä tuotanto kohonnut tuotantovoimat kasvaneet, kollektivisointi suoritettu, sosialismi voittaa suuria voittoja.

Tällaiset ovat tärkeimmät taloudelliset yhteenvedot. Ne puhuvat siitä, että maailman taloudellinen pula on tuhonnut väliaikaisen, suhteellisen kapitalistisen vakaantumisen voitot. Ne puhuvat siitä, että kapitalistisen maailman taloudellisissa suhteissa ei ole enää vakaantumista. Ei ole edes väliaikaista, suhteellista, mätää, haurasta vakaantumista. Samaa voi sanoa myöskin kansainvälisistä ja sisäpoliittisista suhteista, mutta se on erikoisen arttikkelin aihe.

Puolueen ja työväenluokan petturit

NKP(b):n keskuskontrollikomitean puhemiehistön päätös lokakuun 9 p:ltä 1932

TUTUSTUTTUAAN Rjutinin,, Ivanovin, Galkinin ym. vastavallankumoukselliseen ryhmään osallistuneiden ja sitä avustaneiden tutkimusaineistoon NKP(b):n keskuskontrollikomitean puhemiehistö päätti:

1. Eroittaa puolueen riveistä Rjutinin (puolueesta eroitettu), Ivanovin (puolueen jäsen), Galkinin (puolueen jäsen) vastavallankumouksellisen ryhmän alempanamainitut jäsenet ja sen avustajat rappeutuneina, kommunismin ja neuvostohallituksen vihollisina, puolueen ja työväenluokan pettureina, jotka yrittivät salaa muodostaa "marxismin-leninismin" lipun varjolla porvarillisen ja kulakkijärjestön kapitalismin ja osittain myöskin kulakiston voimaan saattamiseksi Neuvostoliitossa:

1) P. A. Galkin, oikeisto-opportunistiryhmän ent. jäsen, vastavallankumouksellisen ryhmän järjestäjä.

2) M. S. Ivanov, vastavallankumouksellisen ryhmän järjestäjä ja sihteeri.

3) P. M. Samjatin, ollut puolueesta eroitettuna vuosina 1921—24 ja saanut puoluerangaistuksia oikeisto-opportunismin toteuttamisesta käytännössä, vastavallankumouksellisen ryhmän järjestäjä.

4) P. P. Fedorov, ent. es-errä, vastavallankumouksellisen ryhmän jäsen.

5) V. I. Demidov, eroitettu puoluetyöstä sovittelun takia oikeisto-opportunismin kanssa, vastavallankumouksellisen ryhmän järjestäjä.

6) V. N. Kajurov, vastavallankumouksellisen ryhmän järjestäjä, piti yllä yhteyttä ent. "työläis-opposition" kanssa.

7) A. V. Kajurov, vastavallankumouksellisen ryhmän jäsen, painatti ja levitti ryhmän vastavallankumouksellista kirjallisuutta.

8) A. N. Slepkov, oikeisto-opportunisti, aikaisemmin ollut kaksi kertaa puolueesta eroitettuna, avusti vastavallankumouksellista ryhmää levittämällä sen kirjallisuutta.

9) D. P. Maretskij, oikeisto-opportunisti, puolueesta eroitettu, avusti vastavallankumouksellisen kirjallisuuden levittämistä.

10) M. I. Mebeli, vastavallankumouksellisen ryhmän asiapapereiden aktiivinen levittäjä, kutsuttuna NKP(b):n KKK:aan antoi valheellisia tietoja.

11) G. Rohkin, ent. bundilainen, ollut puolueesta eroitettuna puoluelinjan vääristelyn takia, aktiivisesti levitti ryhmän vastavallankumouksellista kirjallisuutta.

12) B. M. Ptashnij, ollut puolueesta eroitettuna trotskilaisen toimintansa takia, vastavallankumouksellisen ryhmän jäsen.

13) S. V. Tokarev, ryhmän järjestäjä ja ryhmän vastavallankumouksellisten asiakirjojen aktiivinen levittäjä.

14) N. I. Vasiljev, ollut puolueesta eroitettuna kuulumisesta trotskilaiseen oppositioon, vastavallankumouksellisen ryhmän jäsen.

15) N. P. Kajurov, painatti ryhmän vastavallankumouksellisia asiakirjoja.

16) K. A. Samjatina-Tshernyh, painatti ryhmän vastavallankumouksellisia asiakirjoja.

17) N. I. Kolokolov, vastavallankumouksellisen ryhmän salaamisesta.

18) V. B. Gorelov, ollut puolueesta eroitettuna aktiivisesta osallistumisestaan trotskilaisten vastavallankumoukselliseen työhön, osallistui vastavallankumouksellisen ryhmän toimintaan.

19) G. J. Sinovjev ja

20) L. B. Kamenjev, puolueen ja neuvostovastaisen oppositioryhmän ent. järjestäjät, olleet puolueesta eroitettuina ja otetut puolueeseen vasta heidän ilmoituksensa jälkeen puolueen XV edustajakokoukselle, että he täydellisesti alistavat "tahtonsa ja katsantokantansa puolueen tahdon ja katsantokannan alaisiksi", pettivät puolueen heille osoittaman luottamuksen, tiesivät tämän vastavallankumouksellisen ryhmän olemassaolon, saivat tältä ryhmältä sen asiakirjoja, eivät saattaneet tätä poulueen tietoon ja siten avustivat sen toimintaa.

II. Eroittaa NKP(b):n riveistä alempana mainitut, myöntäen heille oikeuden vuoden kuluttua, riippuen heidän käytöksestään, esittää kysymyksen tämän päätöksen tarkistamisesta:

1) J. E. Sten, "vasemmisto"-opportunistisen opposition ent. jäsen, levitti ryhmän vastavallankumouksellisia asiakirjoja ja antoi NKP(b):n KKK:ssa valheellisia tietoja.

2) P. G. Petrovski, oikeisto-opportunistisen opposition ent. jäsen, salasi puolueelta tämän ryhmän olemassaolon ja siten avusti sen vastavallankumouksellista toimintaa.

3) N. A. Uglanov, oikeisto-opportunistisen opposition ent. jäsen, tiesi vastavallankumouksellisen ryhmän toiminnasta, mutta salasi sen puolueelta ja siten avusti tämän ryhmän vastavallankumouksellista toimintaa.

4) M. E. Ravitsh–Tsherkasskij, salasi puolueelta yhteytensä vastavallankumouksellisen ryhmän kanssa (asiakirjojen saannin) ja siten avusti sen toimintaa.

NKP(b):n KKK:n puhemiehistö.

Edellä esitetyn päätöksen johdosta kirjoitti puolueemme päälehti Pravda m.m. seuraavaa:

Seuraten Leninin ohjeita ja jatkaen bolshevismin taistelutraditioita on puolue saavuttanut suuria voittoja kansantaloutemme kaikilla aloilla. Se on jättiläismäisesti kasvanut, ottanut uutta voimaa, ottanut riveihinsä parhaimmiston, mitä on sankarillisessa työväenluokassamme, kollektivisteissa ja talonpoikaistossamme. Se on tullut voittamattomaksi voimaksi. Se on käynyt kykeneväksi sellaisen suurenmoisen tehtävän kuin sosialistisen rakennustyön viisivuotissuunnitelman toteuttaminen neljässä vuodessa. Se on torjunut erinäisten puoluevastaisten ryhmien yritykset hajoittaa sen rivit, heikentää sen tahtoa, sen yhtenäisyyttä. Puolue on saavuttanut suurenmoisia voittoja työn kaikilla aloilla juuri siksi, että se on systemaattisesti säälimättä torjunut kaikenkarvaiset opportunistit, murskaten trotskilaisten ja oikeisto-opportunistien järjestöt.

Näiden vuosien aikana on voitettu suuria kansainvälisiä ja sisäisiä vaikeuksia. Neuvostojen maa seisoo proletaarisen diktatuurin, sosialistisen rakennustyön murtumattomana linnoituksena muita maita järkyttävän syvimmän kriisin aikana. Suuret, vihollistemmekin mielestä riidattomat sosialistisen rakennustyön menestykset nostattavat luokkavihollisessa raivoisan vihan. Tämä neuvostojen maan kasvu ja sen sosialistinen hyökkäys eivät voi tapahtua niin "sileästi" ja "tasaisesti" kuin haaveilevat opportunistit. Ilman taistelua, ilman kaikkien niiden vastustuksen voittamista, jotka ovat vihamielisiä suuren maan sosialistiselle uudestirakentamiselle.

XVII puoluekonferenssi näki ennakolta, "että vastaisuudessakaan ei vielä ole vältettävissä luokkataistelun kärjistyminen erinäisinä ajankohtina ja varsinkin erinäisissä piireissä ja sosialistisen rakennustyön erinäisillä aloilla, mikä samalla korostaa sitä seikkaa, että ei ole vältettävissä porvarillisen vaikutuksen säilyminen ja muutamissa tapauksissa lisääntyminenkin erinäisissä työtätekevien kerroksissa ja ryhmissä, että ei ole vältettävissä se, että vielä pitkän aikaa proletariaatille vieraita luokkavaikutuksia tunkeutuu työläisten ja jopa puolueenkin keskuuteen."

Siksi me olemme havainneet viime vuosien aikana, että luokkavihollisen erikoisen ankarasti vastustaessa puolueen erinäiset jäsenet joutuessaan näiden luokkavihollisten mielialojen vaikutuksen alaiseksi ovat tulleet heidän äänitorvekseen, järjestäen ryhmiä taisteluun puolueen le-

niniläistä koeteltua linjaa vastaan. Nämä yritykset ovat käyneet yhä heikommiksi. Nämä ryhmät ilmaisevat ärsytetyn kulakin, keinottelijan ja tylsäjärkisen pikkuporvarin mielialoja. Tällainen ryhmä on Rjutinin, Galkinin, Ivanovin y.m. ryhmä, joka liittoutui puolueesta erotettujen trotskilaisten ja muiden puoluevastaisten ainesten kanssa kaikkein taantumuksellisimpien katsantokantojen, mitä tähän saakka ovat saarnailleet erilaiset puolue- ja neuvostovastaiset ryhmät, puolustamisen pohjalla.

Tämä vastavallankumouksellinen ryhmä kehitti asiapapereissaan todellisen kapitalismin palautumisen ja kulakiston palauttamisen ohjelman, saarnaten neuvosto- ja kollektivitalouksien hajoittamista ja vaatien sellaista politiikkaa, joka merkitsee sosialististen tuotantolaitoksien antamista kapitalisteille konsessioneina tuotantolaitoksien, jotka on luotu työväenluokan sankarillisella työllä ja innolla.

Ryhmä on kokoonpantu pääasiassa niistä ihmisistä, jotka ovat useamman vuoden aikana taistelleet puoluetta vastaan. Sen vihamielisen arvostelun kärki on tähdätty sitä johtoa vastaan, joka useampien vuosien aikana on osoittautunut uskolliseksi leninismille, sosialistiselle vallankumoukselle, Kommunistiselle internationalelle ja joka on osoittanut koko maailmalle suuren kykynsä viedä eteenpäin sosialistista vallankumousta ei korulauseilla, vaan maineikkaalla työllään elävässä sosialistisessa rakennustyössä. KKK:n puhemiehistön päätös antaa murskaavan iskun tälle yritykselle hyökätä puoluetta vastaan kaksinaamaisten taholta, jotka ovat piilottautuneet puolueen sisälle. Tietenkään jotkut kymmenet vastavallankumouksellisuuteen luisuneet oppositionistit eivät voi rivejämme horjuttaa, kuten eivät voineet horjuttaa puoluettamme leniniläiseltä tieltä myöskään monilukuiset leninismin vastaiset yhdistyneet voimat. Siitä huolimatta tämä juttu pakottaa kaikkia puolueen jäseniä kiinnittämään huomiota välttämättömyyteen yhä päättävämmin taistella kaikkia niitä yrityksiä vastaan, jotka yrittävät horjuttaa luottamusta puolueen päätöksiin välttämättömyyteen osoittaa yhä suurempaan luokkavalppautta pienempiäkin opportunismin ilmauksia kohtaan.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор: И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja" № 323 Jätetty kirjapainoon 13/X, kirj. painettavaksi 25/X

Ленгорлит № 57265. 3 п. л. 65408 зн. на п/л пл. шр. кег. 10. ф. 6. 82x110
Заказ 3325. Тираж. 1840 экз.

Типография „Кирьяпая", Ленинград. Харьковская 9.

Pääsyehdot Lännen vähemmistökansallisuuksien kommunistisen yliopiston suomalaisen ja virolaisen sektorin kirjeenvaihto-osastolle

Lännen vähemmistökansallisuuksien kommunistinen, kirjeenvaihtotietä toimiva yliopisto on korkein puoluekoulu joukkojen kirjeenvaihto-opiskelusysteemissä. Sen tehtävänä on täydentäen aikaisempaa valmennusta, valmistaa teoreettisesti tietoisia käytännölliseen organisatooriseen työhön pystyviä ammattitaitoisia puoluekaatereita vähemmistökansallisuuksien keskuudessa puolueneuvosto-, ammattiliitto- ja kooperatiivi-taloudelliselle alalle.

Jokaisen oppilaaksi hyväksytyn on oltava läsnä sisäänvientikonferenssissa yliopistolla tai paikan päällä, ilman erikoista kutsua. Yliopistolle loppukonferenssiin, joka tulee kestämään kahdesta dekaadista yhteen kuukauteen, kutsutaan vaan koko vuoden aktiivisesti työskennelleet oppilaat, jotka ovat täyttäneet määrätyn minimin kirjallisia tehtäviä.

Opiskella voidaan joko opiskelukurssin oppisuunnitelman eri aineita tai eri aloja esim. a) **taloustieteellinen** Talousmaantiede poliittinen taloustiede, neuvostotalouden teoria, talouspolitiikka, Suomen ja Viron historia. b) **Historiallinen:** yleinen historia, Neuvostoliiton kansallisuuksien historia, Suomen ja Viron historia. c) **Puolue-historiallinen:** NKP(b):n historia, SKP(b):n ja Viron kommunistisen puolueen historia, Kominternin historia, sosialismin historia. d) **Filosofinen:** dialektinen materialismi ja historiallinen materialismi.

Koko kurssin ohjelman systemaattisesti ja tyydyttävästi suorittaneet oppilaat voidaan siirtää yliopiston perusosaston seuraavalle kurssille puolueen piirikomitean ja koulun mandaattikomitean suostumuksella. Siirto suoritetaan oppivuoden lopussa tutkintojen kautta. Menestyksellä ensimäisen kurssin päättäneet siirretään koulun toiselle peruskurssille jne.

Kirjeenvaihtokommunistiseen yliopistoon otetaan: a) johtavassa puolue-, neuvosto-ammattiliitto-, kooperatiivi- ja taloudellisessa työssä työskenteleviä NKP(b):n jäseniä, b) puolue- valistustyöverkostossa johtavassa propagantadyössä olevia NKP(b):n jäseniä, ja koulujen, teknikumien, yliopistojen yhteiskunnallisten aineiden opettajia. c) Varsinaisen tai kirjeenvaihto- opiskelun kautta puoluekoulun päättäneitä puoluejäseniä, joista ei ole mainittu a- ja b- kohdassa. Opiskelemaan pyrkivillä tulee olla vähintäin 1 vuoden puoluestaashi.

Ne henkilöt, jotka eivät vastaa yllämainittuja vaatimuksia: (yleinen ja poliittinen sivistystaso, 1 vuotinen puolueessa oloaika) voivat tulla hyväksytyiksi Lännen vähemmistökansallisuuksien kommunistisen yliopiston kirjeenvaihto-osaston valmistavalle kurssille, joka käsittelee seuraavia aineita:

1) äidinkieli, 2) venäjänkieli, 3) matematiikka, 4) fysiikka, 5) kemia, 6) fyysillinen ja poliittinen kartta ja 7) päivän politiikka.

Oppilaaksi hyväksyminen tapahtuu Yliopiston mandaattikomitean kautta piirikomiteain komennuksien perusteella, jolle on toimitettava seuraavat asiapaperit: a) piirin puoluekomitean komennus, b) puoluekarakteristiikka, c) täytetty ja vahvistettu anketti, d) lyhyt elämäkerta.

Näiden paperien perusteella mandaattikomitea hyväksyy oppilaaksi ja tiedoittaa siitä vastaavalle puolueen piirikomitealle, joka yhdessä yliopiston kirjeenvaihto-osaston kanssa tulee valvomaan oppilaiden työskentelyä ja ryhtyy vastaaviin toimenpiteisiin normaalisten opiskeluehtojen muodostamiseksi puolueen Keskuskomitean päätöksien mukaisesti: a) kaikille kirjeenvaihdon kautta opiskeleville on paitsi varsinaisia lepopäiviä myönnettävä 2—3 vapaata päivää kuukaudessa ja vähintäin kaksi vapaata iltaa dekaadissa opiskelua varten. b) Puoluejärjestöjen on annettava kirjeenvaihdon kautta opiskeleville mahdollisuus saapua yhteenveto- ja loppukonferensseihin. c) Puolueen piirikomiteain on pyrittävä alentamaan opiskelun hyljänneiden prosenttimäärää ja kohottamaan opiskelun laatua ja tempoja. d) Puolueen piirikomiteain on kaikin keinoin avustettava kommunististen yliopistojen kirjeenvaihtosektoreita radioluentohuoneiden ja luentojen järjestämisessä, konsultatsionipaikkojen perustamisessa ja niiden toiminnan järjestämisessä.

NKP(b):n KK:n päätös 15/IX-29, 16/X-30 ja vahvistettu 7/VIII-32.

Osoite: **Leningrad, Rakova 17. LVKKYLO:n kirjeenvaihtosektori.**

LVKKYLO:n rehtori: **Glovatski.**
Kirjeenvaihtosektorin johtaja:
Muttane.

Hinta 50 kop.

Финский журнал „Коммунисти“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1932